

ความสัมพันธ์ของความไม่ซื่อสัตย์ทางการศึกษากับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยมีตัวแปรความมีศีลธรรม
เป็นตัวแปรกำกับ

นายเกียรติพงษ์	นิรันดร	5437406138
นายปรัชญ์กรณ์	ยาทุม	5437444038
นายวัฒนา	อุ้นพาณิชย์	5437478338

โครงการทางจิตวิทยานี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาวิทยาศาสตรบัณฑิต

สาขาวิชาจิตวิทยา

คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ปีการศึกษา 2557

THE RELATIONSHIP OF ACADEMIC DISHONESTY AND ACADEMIC ACHIEVEMENT:
THE MODERATING EFFECT OF MORALITY

Keatipong	Nirundorn	5437406138
Pratchakorn	Yatoom	5437444038
Wattana	Unphanit	5437478338

A Senior Project in Partial Fulfillment of the Requirements

For the Degree of Bachelor of Science in Psychology

Faculty of Psychology

Chulalongkorn University

Academic Year 2014

กิตติกรรมประกาศ

งานวิจัยฉบับนี้สำเร็จลุล่วงได้เป็นอย่างดีด้วยความเมตตากรุณาและความปรารถนาดีอย่างสูงของ อาจารย์ ดร. อภิษฎา ไชยวุฒิกถกรณวณิช อาจารย์ที่ปรึกษา ซึ่งได้ให้คำแนะนำเกี่ยวกับการทำงานวิจัยตลอดจน ช่วยพิจารณาแก้ไขและพัฒนางานวิจัยของกลุ่มผู้วิจัย กลุ่มผู้วิจัยจึงขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูง

ขอขอบคุณเพื่อนนิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยที่ให้ความร่วมมือในการเก็บข้อมูลเพื่อนำไปสู่การ พัฒนามาตรวัดและการวิเคราะห์ข้อมูลของกลุ่มผู้วิจัย

สุดท้ายนี้ขอกราบขอบพระคุณบิดา มารดา ญาติพี่น้องของกลุ่มผู้วิจัย และเพื่อนรักทุกๆ ท่านที่คอย เป็นกำลังใจ และช่วยสนับสนุนในยามที่เกิดอุปสรรคเสมอมา

นายเกียรติพงษ์	นิรันดร
นายปรัชญ์กรณ์	ยาทุม
นายวัฒนา	อุ้นพานิชย์

เกียรติพงษ์ นิรันดร, ปรัชญ์ภรณ์ ยาทุม, วัฒนา ชุ่มพาดนิชย์: ความสัมพันธ์ของความไม่ซื่อสัตย์ทางการศึกษากับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยมีตัวแปรความมีศีลธรรมเป็นตัวแปรกำกับ.

(The relationship of academic dishonesty and academic achievement: The moderating effect of morality)

อาจารย์ที่ปรึกษาโครงการงานทางจิตวิทยา : อาจารย์ ดร. อภิชนา ไชยวุฒิกรณ์วานิช, 55 หน้า.

การวิจัยในครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาอิทธิพลของความไม่ซื่อสัตย์ทางการศึกษากับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยมีตัวแปรความมีศีลธรรมเป็นตัวแปรกำกับ กลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้ คือ นิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย จำนวนทั้งสิ้น 144 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ มาตรฐานความไม่ซื่อสัตย์ทางการศึกษา มาตรฐานความมีศีลธรรม และ มาตรฐานความต้องการเป็นที่ยอมรับในสังคม (ใช้เพื่อคัดกรองกลุ่มตัวอย่าง)

ผลการวิจัยพบว่า

1. จากผลการวิเคราะห์ค่าสหสัมพันธ์พบว่าค่าสหสัมพันธ์ระหว่างความไม่ซื่อสัตย์ทางการศึกษากับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมีค่าเท่ากับ -0.221 ($p = .004$, หนึ่งหาง)
2. จากผลการวิเคราะห์ตัวแปรกำกับโดยใช้โปรแกรม PROCESS ของ Hayes (2013) พบว่าความมีศีลธรรมไม่เป็นตัวแปรกำกับ ($p = .52$)

สาขาวิชา.....จิตวิทยา.....ลายมือชื่อนิสิต.....

ปีการศึกษา.....2557.....ลายมือชื่อนิสิต.....

ลายมือชื่อนิสิต.....

ลายมือชื่อ อาจารย์ที่ปรึกษาโครงการงานทางจิตวิทยา.....

5437406138, 5437444038, 5437478338: MAJOR PSYCHOLOGY

KEYWORDS: ACADEMIC DISHONESTY / ACADEMIC ACHIEVEMENT / MORALITY

KEATIPONG NIRUNDORN, PRATCHAKORN YATOOM, WATTANA UNPHANIT:
RELATIONSHIP BETWEEN ACADEMIC DISHONESTY AND ACADEMIC ACHIEVEMENT:
THE MODERATING EFFECT OF MORALITY
ADVISOR: Ph.D. APITCHAYA CHAIWUTIKORNWANICH, 55 pp.

The purpose of this research was to study relationship between academic dishonesty and academic achievement with morality as moderator. Participants were 144 Chulalongkorn University students. Participants were asked to complete the academic dishonesty scale, the morality scale, and the social desirability scale as a lie scale.

Findings are as follows;

- 1. The correlation between academic dishonesty and academic achievement is $-.221$ ($p = 0.04$, *one-tailed*).
- 2. The morality did not moderate the relationship between academic dishonesty and academic achievement.

Field of Study: .....Psychology.....Student's Signature.....

Academic Year: .....2014.....Student's Signature.....

Student's Signature.....

Advisor's Signature.....

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....	จ
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	ฉ
กิตติกรรมประกาศ.....	ค
สารบัญ.....	ช
บทที่ 1 บทนำ.....	1
ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา.....	1
แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง.....	3
ความสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพกับความทุจริต.....	3
การหลงตัวเองกับความไม่ซื่อสัตย์ทางการศึกษา.....	8
ตัวแปรปัญญาทางสังคมที่เกิดขึ้นมาก่อนพฤติกรรมการโกง.....	10
ความลำเอียงจากความต้องการเป็นที่ยอมรับในสังคมกับการตอบคำถามปลายเปิด.....	12
วัตถุประสงค์ของงานวิจัย.....	14
กรอบแนวคิดในการวิจัย.....	14
สมมติฐานการวิจัย.....	15
ขอบเขตงานวิจัย.....	15
คำจำกัดความ.....	15
ประโยชน์ที่ได้รับ.....	17
บทที่ 2 วิธีดำเนินการวิจัย.....	18
ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง.....	18
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	18
การพัฒนาและการตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือ.....	19
มาตรวัดความไม่ซื่อสัตย์ทางการศึกษา.....	19
มาตรวัดความมีศีลธรรม.....	21

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
การดำเนินการวิจัย.....	24
วิเคราะห์ข้อมูล.....	25
บทที่ 3 ผลการวิจัย.....	26
ตอนที่ 1 ข้อมูลเกี่ยวกับกลุ่มตัวอย่าง.....	27
ตอนที่ 2 ค่าสถิติพื้นฐานของตัวแปรทั้งหมด.....	29
ตอนที่ 3 การทดสอบสมมติฐานการวิจัยเป็นรายข้อ.....	30
บทที่ 4 การอภิปรายผลการวิจัย.....	35
บทที่ 5 สรุปผลการวิจัย และข้อเสนอแนะ.....	38
รายการอ้างอิง.....	42
ภาคผนวก.....	44
ภาคผนวก ก.....	44

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ความไม่ซื่อสัตย์ทางการศึกษาเป็นสิ่งที่ยอมรับไม่ได้ในสังคม และไม่ควรจะเกิดขึ้น แต่ก็ยังมีคนบางกลุ่มที่ยังคงทำพฤติกรรมไม่ซื่อสัตย์ เช่น นักเรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษา และแม้แต่นักศึกษาในระดับมหาวิทยาลัยฯ การสำรวจของ Josephson (2012) ในนักเรียนมัธยมปลายกว่า 20,000 คนในอเมริกา พบว่ามีจำนวน 51% ยอมรับว่าทุจริตข้อสอบ จำนวน 74% ลอกการบ้านของเพื่อน และจำนวน 32% ลอกงานจากอินเทอร์เน็ตมาส่งอาจารย์

ประเด็นการทุจริตกลายเป็นปัญหาที่เกิดขึ้นมาช้านานและไม่เคยหายไปจากสังคม จนทำให้เป็นปัญหาเรื้อรังที่ค่อยๆ บ่อนทำลายประเทศชาติ เปรียบเสมือนเนื้อร้ายที่อยู่ในร่างกาย ถ้าหากปล่อยทิ้งไว้จะส่งผลให้เสียชีวิต ในสังคมก็เช่นเดียวกันถ้าหากปล่อยทิ้งไว้โดยไม่มีการแก้ไขหรือจัดให้หมดไปก็จะทำให้สังคมตกต่ำเสื่อมโทรม และในท้ายที่สุดประเทศชาติก็จะล่มสลาย

Whitney (1998) ได้สำรวจความไม่ซื่อสัตย์ทางการศึกษาหรือการทุจริตของนักศึกษามหาวิทยาลัย และพบว่ามึนักศึกษาจำนวน 43% ยอมรับได้กับการทุจริตข้อสอบ จำนวน 41% ยอมรับได้กับการลอกการบ้าน และจำนวน 47% ยอมรับได้กับการลอกงาน และยังพบอีกว่านักศึกษามหาวิทยาลัยจำนวน 70% น่าจะเคยทำพฤติกรรมไม่ซื่อสัตย์ทางการศึกษาอย่างน้อยหนึ่งรูปแบบ

เมื่อความไม่ซื่อสัตย์ทางการศึกษาหรือการทุจริตกลายเป็นปัญหาเรื้อรัง และกระทำกันในชีวิตประจำวันของนักศึกษามหาวิทยาลัย จึงทำให้นักศึกษามหาวิทยาลัยส่วนใหญ่พร้อมที่จะทำพฤติกรรมที่ไม่ซื่อสัตย์ทางการศึกษาหรือการทุจริตเพื่อให้ได้ผลลัพธ์ตามที่ตนต้องการ มีอยู่เพียงจำนวนน้อยเท่านั้นที่ยังคงตระหนักถึงความสำคัญของการไม่ทุจริตและปฏิบัติอย่างถูกต้องตามกฎหมาย ระเบียบ และบรรทัดฐานของสังคม

มีหลักฐานมากมายที่จะยืนยันว่าพฤติกรรมกรรมการทุจริตเกิดขึ้นบ่อยครั้ง หนึ่งในนั้นก็คือการสำรวจของ McCabe (2005) ที่ทำการสำรวจนักศึกษามหาวิทยาลัยจำนวนกว่า 64,000 คนในอเมริกาและแคนาดา ตั้งแต่

ปี 2002 ถึง 2005 พบว่ามีการรายงานตัวเองว่าทำพฤติกรรมการทุจริตตั้งแต่ระดับ 3% ถึง 42% ขึ้นอยู่กับว่าแสดงพฤติกรรมการทุจริตได้ชัดเพียงใด

มีงานวิจัยหนึ่งที่ทำการศึกษาทดสอบพฤติกรรมการทุจริตของนักเรียนชั้นประถมศึกษา อายุระหว่าง 8 - 12 ปี พบว่ายิ่งมีอายุมากเท่าไรก็จะมีพฤติกรรมการทุจริตที่น้อยลง และนักเรียนที่สามารถยับยั้งชั่งใจได้จะทำพฤติกรรมการทุจริตน้อยกว่านักเรียนที่ไม่สามารถยับยั้งชั่งใจได้ (Pan Ding, S. Omrin, D. Evans, Fu, Chen, Lee, 2014) แสดงให้เห็นว่านักเรียนที่อายุน้อยก็ที่ยังทำพฤติกรรมการทุจริต มีคำกล่าวไว้ว่านักเรียนเป็นอนาคตที่สำคัญที่จะเติบโตใหญ่กลายเป็นกำลังหลักของประเทศชาติ และวัยเรียนเป็นวัยที่พร้อมจะเรียนรู้สิ่งต่างๆ อยู่เสมอ ถ้าหากนักเรียนกระทำพฤติกรรมการทุจริตอยู่เป็นประจำ จนเกิดเป็นความเคยชิน และมีแนวโน้มที่จะทำพฤติกรรมการทุจริตทุกครั้งที่มีโอกาส ในอนาคตนักเรียนเหล่านี้จะส่งผลเสียต่อประเทศชาติ จนอาจทำให้ประเทศเสียหายได้

เป็นที่ชัดเจนเลยว่าความไม่ซื่อสัตย์ทางการศึกษาเป็นปัญหาสำคัญของโลก ซึ่งคณะผู้วิจัยเล็งเห็นถึงปัญหาสำคัญดังกล่าวทำให้คณะผู้วิจัยสนใจที่จะศึกษาเรื่องความไม่ซื่อสัตย์ทางการศึกษากับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยคณะผู้วิจัยต้องการรู้เพิ่มเติมว่า คนที่ทุจริตจะมีเกรดเฉลี่ยเป็นอย่างไร และงานวิจัยที่ผ่านมาเท่าที่ทราบไม่ได้พูดถึงการมีศีลธรรม งานวิจัยนี้ คณะผู้วิจัยจึงศึกษาว่าการมีศีลธรรมจะส่งผลต่อพฤติกรรมการทุจริตอย่างไร

แนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1. ความสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพกับการทุจริต

งานวิจัยของ Salgado (2002) พบว่าประโยชน์ของบุคลิกทั้งห้ามีไว้เพื่อทำนายพฤติกรรมต่อต้านเจ้าหน้าที่ทำงาน Poropat (2009) พบว่าด้วยกฎของบุคลิกภาพทำให้โรงเรียนกลายเป็นมากกว่าที่ทำงานของนักเรียน เพราะฉะนั้นนักเรียนที่เคยทุจริตขณะเรียนก็จะมาทุจริตขณะทำงานด้วย งานวิจัยของ Miller และ Lynam (2001) พบว่ากฎของบุคลิกภาพทั้งห้าเป็นปัจจัยทำนายพฤติกรรมต่อต้านสังคม เช่น การหลีกเลียงหน้าที่ การก่ออาชญากรรม และความรุนแรง

1. การมีอาการทางประสาท (Neuroticism)

คนที่มีอาการทางประสาทสูงมีแนวโน้มที่จะสร้างประสบการณ์ทางลบ เช่น ความวิตกกังวล ความรู้สึกผิด ความไม่ปลอดภัย และการสมเพชตัวเอง อารมณ์ของพวกเขาจะเปลี่ยนแปลงง่าย และมีพฤติกรรมแบบหุนหันพลันแล่น คนที่มีอาการทางประสาทสูงจะจัดการกับความเครียดได้ยาก อาการทางประสาทสูงยังเชื่อมโยงไปถึงกลยุทธ์การจัดการ เช่น การไม่ยอมรับ การถอนตัว และความปรารถนา (Carver & Connor-Smith, 2010)

Campbell (1933) พบว่าคนที่มีอาการทางประสาทสูงจะชอบทุจริตข้อสอบ ตัดใจการทุจริต เช่น ใช้โน้ตที่เตรียมไว้ล่วงหน้า ใช้ตำราเรียน หรือแลกคำตอบกับนักเรียนคนอื่น ซึ่งพฤติกรรมเหล่านี้ เป็นพฤติกรรมที่ไม่น่าประหลาดใจสำหรับผู้ที่มีการมีอาการทางประสาทสูง คนที่มีอาการทางประสาทสูง จะตีความการบ้านว่ายากและข้อสอบไม่ใช่ความท้าทายแต่เป็นภัยคุกคาม และอารมณ์เสียไปกับ ความต้องการต่างๆ ได้ง่าย โชคไม่คืนที่กลยุทธ์การจัดการที่พวกเขาชอบใช้อาจจะหนีจากความเครียด ได้ชั่วคราว แต่ไม่มีประสิทธิภาพในระยะยาว งานวิจัยของ Steel (2007) พบว่าคนที่มีอาการทางประสาทสูงจะชอบผัดวันประกันพรุ่ง

ดังนั้น เมื่อใกล้กำหนดส่งงาน คนที่มีอาการทางประสาทสูงอาจจะมีเวลาไม่พอที่จะเตรียมตัว และทำงานหรือข้อสอบให้สำเร็จ ภายใต้แรงกดดัน พวกเขาอาจจะทุจริตเพื่อไปสู่ความสำเร็จ โดยทั่วไปแล้ว คนที่มีอาการทางประสาทสูงจะกังวลกับผลคะแนนมากกว่าการเรียนรู้ อาการทางประสาทเป็นหนึ่งในบุคลิกภาพทั้งห้าที่มีความสัมพันธ์อย่างมากกับผลคะแนนที่ตั้งเป้าไว้ (Payne, Youngcourt & Beaubien, 2007)

หลายๆ งานวิจัยรายงานว่าพบความสัมพันธ์เชิงบวกระหว่างอาการทางประสาทกับความไม่ซื่อสัตย์ทางการศึกษา (Clark, 2011; Nguyen & Biderman, 2013; Stone, Jawahar & Kisamore, 2010) อย่างไรก็ตาม

ตามบางงานวิจัยพบความสัมพันธ์เชิงลบ (Clariana, 2013; Salgado et al., 2010) หรือบางงานวิจัยก็ไม่พบความสัมพันธ์เลย (Curtis, 2013; Salgado et al., 2014) งานวิจัยของ Salgado (2002) พบความสัมพันธ์เชิงบวกระหว่างอาการทางประสาทกับพฤติกรรมในที่ทำงาน งานวิจัยของ Miller และ Lynam (2001) พบความสัมพันธ์เชิงบวกระหว่างอาการทางประสาทกับพฤติกรรมต่อต้านสังคม ดังนั้นเราคาดหวังว่า อาการทางประสาทมีสัมพันธ์ทางบวกกับความไม่ซื่อสัตย์ทางการศึกษา

2. การมีบุคลิกภาพแบบเปิดเผย (Extraversion)

คนที่มีบุคลิกภาพแบบเปิดเผยสูงจะชอบเข้าสังคม พวกเขาจะมีบุคลิกภาพแบบอบอุ่น มองโลกในแง่ดี มีพลังงานสูง ปกป้องสิทธิของตนเอง และชอบออกไปข้างนอก บางงานวิจัยบอกว่าเป็นพวกชอบความตื่นเต้นในขณะที่ยังบอกว่าเป็นพวกมีความทะเยอทะยาน (Watson & Clark, 1997)

การไฝหาความตื่นเต้นของคนที่มีบุคลิกภาพแบบเปิดเผยสูงจะเชื่อมโยงกับนิสัยการทุจริต คนที่มีบุคลิกภาพแบบเปิดเผยสูง จะชอบเสี่ยงซึ่งเขาจะแสวงหาความตื่นเต้นและสิ่งแวดล้อมแบบกระตุ้นเร้า (de Bruin & Rudnick, 2007) นอกจากนี้ de Bruin และ Rudnick (2007) ยังพบว่ายังมีความไฝหาความตื่นเต้นมากเท่าไรก็จะยิ่งทุจริต ข้อสอบบ่อยขึ้นเท่านั้น อย่างไรก็ตามมีหลักฐานทางตรงอีกมากที่เกี่ยวกับโครงสร้างของการไฝหาความตื่นเต้น กับความไม่ซื่อสัตย์ทางการศึกษา (Zuckerman, 1979)

งานวิจัยของ Aluja, Garcia และ Garcia (2003) พบว่าการไฝหาความตื่นเต้นสัมพันธ์กับ บุคลิกภาพแบบเปิดเผย เหมือนกับคนที่มีบุคลิกภาพแบบเปิดเผยสูง คนที่มีการไฝหาความตื่นเต้นสูงจะต้องการสิ่งแวดล้อมที่กระตุ้นเร้าและชอบความเสี่ยง เป็นเพราะว่าพวกเขามองความเสี่ยงในมุมที่ต่างออกไป ทำให้มีแนวโน้มจะตีความสถานการณ์ว่าเสี่ยงและคุกคามน้อยกว่า (Roberti, 2004) นักเรียนบางคน อาจจะไม่ซื่อสัตย์ทางการศึกษา พวกชอบไฝหาความตื่นเต้นจะลดการรับรู้ความเสี่ยง นำไปสู่ การทุจริตที่มากขึ้น ในการทดลองกับนักศึกษาระดับปริญญาตรี DeAndrea, Carpenter, Shulman และ Levine (2009) พบว่าการไฝหาความตื่นเต้นเป็นตัวทำนายการทุจริตในงานที่มีคะแนนพิเศษ McTernan, Love และ Rettinger (2014) พบว่าการไฝหาความตื่นเต้นเป็นตัวทำนายการทุจริตทั้งในการศึกษาและข้างนอกของ กลุ่มตัวอย่างประชาชนทั่วไป

งานวิจัยส่วนใหญ่รายงานความสัมพันธ์ทางบวกระหว่างบุคลิกภาพแบบเปิดเผยกับความไม่ซื่อสัตย์ทางการศึกษา (Gallagher, 2002; Karim, Zamzuri & Nor, 2009; Williams et al., 2010) แต่งานวิจัย 2 งานพบความสัมพันธ์ทางลบ (Curtis, 2013; Salgado et al., 2014) อย่างไรก็ตาม งานวิจัยของ Salgado (2002)

พบว่าบุคลิกภาพแบบเปิดเผยไม่มีความสัมพันธ์กับการทุจริตในที่ทำงาน งานวิจัยของ Miller และ Lynam (2001) พบว่าบุคลิกภาพแบบเปิดเผยไม่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมต่อต้านสังคม งานวิจัยเหล่านี้อาจทำให้การไต่หาความตื่นเต้นเป็นเพียงเปลือก ไม่ใช่แก่น เป็นเพียงองค์ประกอบของบุคลิกภาพแบบเปิดเผย (Watson & Clark, 1997) ดังนั้น เราไม่มีสมมติฐานด้านความสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพแบบเปิดเผยกับความไม่ซื่อสัตย์ทางการศึกษา

3. การเปิดใจกว้าง (Openness to experience)

คนที่มีการเปิดใจกว้างสูงจะชอบไต่หาประสบการณ์อย่างกระตือรือร้นและมีการตอบสนอง อย่างชาญฉลาดและคิดมากเกี่ยวกับความคิดที่พวกเขาพบเผชิญ (McCrae & Costa, 1997) พวกเขามีความอยากรู้ อยากรู้อยากเห็นทางปัญญาและมีจินตนาการสูงซึ่งชอบเปิดโลกและชอบค้นพบความแปลกใหม่ (McCrae & Costa, 1997) Goldberg (1990) นิยามบุคลิกภาพแบบเปิดใจกว้างว่าความฉลาด อย่างไรก็ตาม McCrae และ Costa (1997) คิดว่าไม่เป็นการนิยามที่เหมาะสมก็เป็นการตีความที่เหมาะสม แม้ว่าการเปิดใจกว้างเป็นมีสหสัมพันธ์สูงกับความสามารถทางปัญญา แต่มีโครงสร้างที่ แปลกประหลาด (Judge, Jackson, Shaw, Scott & Rich, 2007)

Williams และคณะ (2010) กล่าวว่าความเข้าใจในปัจจุบันของการเปิดใจกว้างยังไม่เชื่อมโยงอย่างชัดเจนกับการทุจริต อย่างไรก็ตามความสัมพันธ์ระหว่างการเปิดโลกกับโครงสร้างอื่นอาจมีความเกี่ยวข้องกันภายในงานวิจัยพบว่านักเรียนที่มีความสามารถทางปัญญาสูงจะไม่ชอบทุจริต (Paulhus, Nathanson & Williams, 2004; Williams et al., 2010) มีความสัมพันธ์ทางบวกระหว่างความสามารถทางปัญญากับการเปิดโลก ประสบการณ์ นักเรียนที่มีการเปิดโลกสูงจะมีความซื่อสัตย์ทางการศึกษา ในทำนองเดียวกัน การเปิดใจกว้างมีความสัมพันธ์ที่สูงกับการไปสู่ว่างาย (Payne et al., 2007) พวกที่มีการเปิดใจกว้างสูงจะไม่ชอบทุจริตเพราะพวกเขากังวลกับการเรียนรู้มากกว่าเกรดที่ได้รับ

อย่างไรก็ตาม บางงานวิจัยบอกว่าคนที่มีการเปิดใจกว้างสูงจะชอบทุจริต มีสัมพันธ์ทางบวกระหว่างการเปิดใจกว้างกับการไต่หาความตื่นเต้น (Aluja et al., 2003) การเปิดใจกว้างมีสัมพันธ์ทางลบกับคุณค่าของการยอมตาม

หลักฐานเชิงประจักษ์เกี่ยวกับการเปิดใจกว้างกับความไม่ซื่อสัตย์ทางการศึกษา ทั้งสอง งานวิจัยพบความสัมพันธ์เชิงบวก (Gallagher, 2002; Williams et al., 2010) อย่างไรก็ตามงานวิจัยส่วนใหญ่ พบ

ความสัมพันธ์เชิงลบระหว่างการเปิดใจกว้างกับการทุจริต (Aslam & Nazir, 2011; Clark, 2011; Nguyen & Biderman, 2013) หลักฐานการวิเคราะห์จากงานวิจัยในสาขาอื่นพบ ผลลัพธ์ที่ขัดแย้งกัน แม้ว่าการเปิดใจกว้างจะมีสัมพันธ์ทางลบกับพฤติกรรมต่อต้านสังคม (Miller & Lynam, 2001) แต่ก็พบความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมทุจริตในที่ทำงาน (Salgado, 2002) จากหลักฐานงานวิจัยต่างๆ เราไม่มีสมมติฐานด้านความสัมพันธ์ระหว่างการเปิดใจกว้างกับความไม่ซื่อสัตย์ทางการศึกษา

4. การเห็นพ้อง (Agreeableness)

การเห็นพ้องเป็นบุคลิกภาพที่เกี่ยวกับการจัดการความสัมพันธ์ภายในตัวบุคคลเอง คนที่มีการเห็นพ้องสูงจะเป็นที่ชื่นชอบ อบอุ่น เชื่อถือได้ และกังวลเกี่ยวกับความสุขสบาย ของคนอื่น ดังนั้นมันไม่น่าประหลาดใจเลยว่าพวกเขามีความร่วมมือสูงและเป็นประโยชน์สูง (Graziano & Tobin, 2009) เกี่ยวกับความขัดแย้งคนที่มีการเห็นพ้องสูงจะรับรู้ความขัดแย้งต่ำ เช่นเดียวกับความขัดแย้งจากผู้อื่น (Graziano, Jensen-Campbell & Hair, 1996) เพราะเหตุนี้นักเรียนที่มี การเห็นพ้องสูงอาจจะไม่ทุจริตเพื่อพยายามหลีกเลี่ยงความขัดแย้งกับคุณครูและผู้มีอำนาจอื่น ยิ่งไปกว่านั้น คนที่มีการเห็นพ้องสูงอาจจะรับรู้ว่าการทุจริตกระทบกับนักเรียนอื่นที่ต้องใช้เกรด ในการสอบเข้ามหาลัยฯ พุนการศึกษาและการได้งาน

หลักฐานเชิงประจักษ์สนับสนุนเหตุผลนี้กับงานวิจัยมากมายรายงานความสัมพันธ์เชิงลบระหว่าง การเห็นพ้องกับความไม่ซื่อสัตย์ทางการศึกษา (Clariana, 2013; Salgado et al., 2014; Williams et al., 2010) หลักฐานการวิเคราะห์ยังแสดงให้เห็นว่าการเห็นพ้องมีสัมพันธ์ทางลบ กับพฤติกรรมทุจริตในที่ทำงาน (Salgado, 2002) เช่นเดียวกับพฤติกรรมต่อต้านสังคม (Miller & Lynam, 2001) ดังนั้นเราคาดหวังว่าการเห็นพ้องจะมีความสัมพันธ์ทางลบกับ ความไม่ซื่อสัตย์ทางการศึกษา

5. การมีจิตสำนึกในหน้าที่ (Conscientiousness)

การมีจิตสำนึกในหน้าที่เกี่ยวข้องกับการวางแผน การจัดการ การมุ่งสู่เป้าหมาย เพื่อเลื่อนรางวัลออกไป และเพื่อตามบรรทัดฐานของสังคมและกฎ (Roberts, Jackson, Fayard, Edmonds & Meints, 2009) การมีจิตสำนึกในหน้าที่เป็นประโยชน์ต่อการทำนายนั้งการศึกษา (Poropat, 2009) และประสิทธิภาพของงาน (Shaffer & Postlethwaite, 2012) มันน่าจะเป็นตัวทำนายความไม่ซื่อสัตย์ทางการศึกษาที่ใกล้เคียงกับการทุจริตที่สุด (Williams et al., 2010) นักเรียนที่มี การมีจิตสำนึกในหน้าที่สูงจะต้องการทำงานหรือข้อสอบที่ได้รับมอบหมายให้ดี และชอบวางแผนทำที่ละขั้นตอน (เช่น อ่าน หาข้อมูล และศึกษา) และทำงานให้สำเร็จ

ก่อนที่จะผ่อนคลาย (เช่น เล่นเกมหรือปาร์ตี้) ตรงกันข้ามกับคนที่มีความมั่นคงในอารมณ์ต่ำ งานวิจัยพบว่าบุคคลที่มีการมีจิตสำนึกในหน้าที่สูง จะไม่ชอบผัดวันประกันพรุ่ง (Steel, 2007)

พวกเขาไม่ควรทำงานที่ได้รับมอบหมายหรือข้อสอบได้ดีหรือไม่ นักเรียนที่มีการมีจิตสำนึกในหน้าที่สูงจะไม่ชอบแหกกฎต่อต้านความไม่ซื่อสัตย์ทางการศึกษาเพื่อความสำเร็จ ความเป็นจริง การมีจิตสำนึกในหน้าที่มีสัมพันธ์ ทางบวกกับการยอมตาม (เช่น วินัยในตนเอง และการยอมตาม)

ในขณะที่ 2 งานวิจัยพบความสัมพันธ์เชิงบวก (Gallagher, 2002; Noel & Carey, 2008) งานวิจัยหลักส่วนใหญ่พบความสัมพันธ์ทางลบระหว่าง การมีจิตสำนึกในหน้าที่กับความไม่ซื่อสัตย์ทางการศึกษา (Clariana, 2013; de Bruin & Rudnick, 2007; Williams et al., 2010) นอกจากนี้ Bratton & Strittmatter (2013) พบว่านักเรียนที่มี การมีจิตสำนึกในหน้าที่จะมีความซื่อสัตย์ทางการศึกษา หลักฐานการวิเคราะห์ยังพบว่า การมีจิตสำนึกในหน้าที่มีสัมพันธ์ทางลบกับพฤติกรรมการทุจริตในที่ทำงาน (Salgado, 2002) เช่นเดียวกับ พฤติกรรมต่อต้านสังคม (Miller & Lynam, 2001) ดังนั้นเราคาดหวังว่าการตระหนักรู้จะมีสัมพันธ์ทางลบ กับความไม่ซื่อสัตย์ทางการศึกษา

2. การหลงตัวเองกับความไม่ซื่อสัตย์ทางการศึกษา

มีการอธิบายการหลงตัวเองทั้งในแง่ของแนวทางทางแพทย์และบุคลิกภาพทั่วไป บุคคลที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตัวเองมักคิดว่าตัวเองมีความสามารถพิเศษและคิดว่าพวกเขาพิเศษและมีเอกลักษณ์ ด้านความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล คนที่หลงตัวเองจะถูกมองว่าหยิ่ง ซอปปี้ใช้ประโยชน์จากคนอื่น และขาดความร่วมมือรู้สึก นักจิตวิทยาสังคมสาขาบุคลิกภาพมองว่าคนที่หลงตัวเองถูกพบได้ในประชากรทั่วไป (Campbell, Brunell & Finkel, 2006; Morf & Rhodewalt, 2001) คนที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตัวเองมักจะมองตัวเองในด้านบวก การกำกับตนเองของพวกเขาที่ยังคงมองแต่ตัวเอง และมีความสัมพันธ์กับคนอื่นแบบผิวเผิน เช่น พวกหลงตัวเองจะเข้าข้างตัวเอง (Rhodewalt & Morf, 1998) มองตนเองเป็นศูนย์กลาง (Emmons, 1987) และไม่สนใจว่าคนอื่นจะตัดสินใจอย่างไร (Campbell, Bush, Brunell & Shelton, 2005) ในบริบทระหว่าง บุคคลหลงตัวเองมีเป้าหมายที่จะต้องการสถานะทางสังคม โดยการเชื่อมโยงกับคนที่มีสถานะทางสังคมสูง (Campbell, 1999) พวกเขาต้องการความเบิกบานใจ (Campbell, 1999; Morf & Rhodewalt, 2001) และชอบใช้อวด ท้าถมคนอื่น และมุ่งความสนใจไปที่ตัวเองเท่านั้น (Buss & Chiodo, 1991)

ความท้าทายหนึ่งสำหรับพวกหลงตัวเองคือทำอย่างไรถึงจะแสดงความพอใจเมื่อมีการวัดความสามารถที่ชัดเจน พวกหลงตัวเองใช้หลายแนวคิดเพื่อรักษาภาพลักษณ์ของตนเองให้เป็นบวก พวกหลงตัวเองแสดงการขยายขอบเขตในความสำเร็จ (Farwell & Wohlwend-Lloyd, 1998) และบ่อยครั้งจะล้มเหลวที่จะรับทราบการมีส่วนร่วมของผู้อื่น (Campbell, Reeder, Sedikides & Elliot, 2000; Farwell & Wohlwend-Lloyd, 1998; John & Robins, 1994) พวกหลงตัวเองจะทำได้ดีเมื่อมีโอกาสที่จะรุ่งโรจน์ แต่ทำไม่ได้ดีเมื่อไม่มีโอกาส (Wallace & Baumeister, 2002) การขับเคลื่อนนี้จะผลักดันให้พวกหลงตัวเองยกข้ออ้างขึ้นมาเพื่อรักษามุมมองของตนเอง ดังนั้น มันเป็นไปได้โดยไม่น่าประหลาดใจในที่ทำงาน พวกหลงตัวเองจะเชื่อมโยงกับพฤติกรรมแย่ๆ เช่น หุนหันพลันแล่น การตัดสินใจที่เสี่ยง (Chatterjee & Hambrick, 2007) พฤติกรรมต่อต้านเจ้านายในที่ทำงาน (Judge, LePine & Rich, 2006; Penney & Spector, 2002) และการขู่งานในออฟฟิศ (Blickle, Schlegel, Fassbender & Klein, 2006) ซึ่งชี้ให้เห็นว่าพวกหลงตัวเองจะทำทุกอย่างเพื่อไปสู่เป้าหมาย

ความสำเร็จทางการศึกษาถูกให้คุณค่าอย่างสูงในหลายสังคมและเป็นประตูไปสู่สถานะที่มีอำนาจ สิ่งนี้เป็นความท้าทายสำหรับพวกหลงตัวเองเพราะผลงานบ่อยครั้งถูกวัดเพื่อเปรียบเทียบกับเพื่อนร่วมงาน

โดยรวมแล้ว กฎของพวกหลงตัวเองยังเป็นที่รู้จักน้อยและการฝ่าฝืนจริยธรรมในการศึกษา เช่น ททุจริตเพื่อให้ได้ผลงานที่ดี งานวิจัยของ Brown, Budzek และ Tamborski (2009) พบว่าพวกหลงตัวเองมีความเกี่ยวข้องกับ การทุจริตอย่างมีเหตุผล หรืออาจจะกล่าวได้ว่าเมื่อพวกหลงตัวเองกระทำการทุจริตคนเหล่านี้จะมีเหตุผลของ ตัวเองและมองว่าไม่ใช่การทุจริตถึงแม้ว่าการกระทำนั้นจะเป็นการทุจริตก็ตาม (von Hippel, Lakin & Shakarchi, 2005) อย่างไรก็ตาม ในการอภิปรายการทุจริต เมื่อผู้คนตั้งใจทุจริตอย่างชัดเจน ความสัมพันธ์ ทางบวกกับการหลงตัวเองไม่น่าเชื่อถือ (Brown et al., 2009)

ในส่วนของศีลธรรม บ่อยครั้งที่มีการตีต้องประสกับอารมณ์ลบ เช่น อายและรู้สึกผิด ไม่ว่าจะศีลธรรม จะกำกับพฤติกรรมหรือไม่ (Tangney, Stuewig & Mashek, 2007) เช่น ท่ามกลางเด็กมหาลัยฯ ความรู้สึกผิด ถูกเชื่อมโยงทางลบกับความเป็นไปได้ของการขโมย (Tangney et al., 2007) และการรายงานพฤติกรรมทุจริต ด้วยตนเอง (Tibbetts, 2003) ต่อมา ประสภารณนั้นหรือความคาดหมายนั้นของความอายและความรู้สึกผิด จะยับยั้งนักเรียนจากความไม่ซื่อสัตย์ทางการศึกษา (Staats, Hupp & Hagley, 2008) พวกหลงตัวเองจะพบ ความรู้สึกผิดน้อยกว่าคนที่ไม่หลงตัวเอง (Campbell, Foster & Brunell, 2004) ทำให้พวกเขาอ่อนแอจึงทำผิด ศีลธรรม เช่น การทุจริตในการศึกษา ดังนั้น การขาดความรู้สึกผิดจะทำให้นักเรียนทุจริตหรือทำผิดศีลธรรม

3. ตัวแปรปัญญาทางสังคมที่เกิดขึ้นมาก่อนพฤติกรรมการโกง

พฤติกรรมการโกงอาจจะถูกพิจารณาในรูปแบบของความไม่ซื่อสัตย์ทางการศึกษา นั้นเป็นหนทางที่จะแสดงผลงานทางวิชาการของบุคคลหนึ่งให้เป็นเช่นเดียวกับการเรียนรู้และกระบวนการประเมินของเขา วิธีการหลอกลวงของเกรดที่จะได้รับ โดยเกี่ยวข้องกับความเสี่ยงในการถูกจับและการทำโทษ (Jensen et al., 2002; Michaels & Miethe, 1989) ในความหมายนี้คือการโกงเป็นรูปแบบหนึ่งของพฤติกรรมเบี่ยงเบนที่บ่งบอกถึงการฝ่าฝืนบรรทัดฐานทางสังคม (Moock, 2002)

ปัจจัยส่วนบุคคลที่มีความเกี่ยวข้องกับพฤติกรรมเบี่ยงเบนและเป็นตัวพยากรณ์ที่มีความเกี่ยวข้องมากที่สุดก็คือการขาดศีลธรรม ซึ่งถูกนำเสนอโดย Bandura ในทฤษฎีของเขา รวมไปถึงกลไกปัญญาทางสังคมที่ยอมให้บุคคลไม่ทำการลงโทษตัวเองในบริบทมาตรฐานเดียวกัน (Bandura, 1990; 1991; Paciello, Fida & Tramontano, 2011; Paciello, Fida, Tramontano, Lupinetti & Caprara, 2008) ในความเป็นจริง การยอมรับบรรทัดฐานทางศีลธรรมมาปรับใช้ แม้ว่าจะเป็นสิ่งจำเป็น แต่ก็ไม่เสมอไปที่จะทำให้กระทำและละเว้นจากการประพฤติที่เป็นอันตราย ดังนั้นอาจถือได้ว่า การขาดศีลธรรมเป็นองค์ความรู้ที่บิดเบือน (Gibbs, Potter & Goldstein, 1995) โดยที่แต่ละคนมีแนวโน้มที่จะดูพฤติกรรมกระทำผิดและผลกระทบเชิงลบในทางสังคมและศีลธรรม และอาจไม่จำเป็นต้องละทิ้งบรรทัดฐานทางสังคม กลไกการขาดศีลธรรมชี้แจงว่าถึงแม้บุคคลจะมีความมุ่งมั่นกับหลักการทางศีลธรรม แต่ก็อาจกระทำพฤติกรรมที่ละเมิดกับหลักการเหล่านั้นได้ในขณะที่ยังยอมรับหลักการเหล่านั้นและพยายามหลีกเลี่ยงความรู้สึกขัดแย้ง ความอับอาย ความรู้สึกผิดกับพฤติกรรมละเมิดที่ทำลงไป การขาดศีลธรรมเกี่ยวข้องกับการวางแผนทางปัญญาโดยที่การลงโทษตัวเองสามารถเป็นอิสระจากการคัดเลือกดำเนินการในเชิงรุกอันตรายโดยการแปลงพฤติกรรมกระทำผิดที่กระทำกับคนที่ได้รับการยอมรับและให้ทางเลือก เพื่อความหลากหลายของการกระทำผิด โดยไม่ดำเนินการลงโทษทางศีลธรรมใดๆ

ในบริบทของการศึกษา การปรับตัวของนักศึกษาต่อการโกงเป็นปัจจัยที่สำคัญของการกระทำพฤติกรรมการโกง (cf. Whitley, 1998) มีงานวิจัยที่เปิดเผยนักศึกษาที่มีพฤติกรรมโกงแสดงเจตคติที่เป็นกลางบ่อยครั้งมากขึ้น และนี่เป็นกลวิธีในการแสดงให้เห็นถึงพฤติกรรมที่ผิดจรรยาบรรณหรือตรงข้ามกับระเบียบของมหาวิทยาลัย (Jordan, 2001) โมเดลของการตัดสินใจทางศีลธรรมประกอบด้วยขั้นตอนการใช้เหตุผลเชิงจริยธรรมที่มีองค์ประกอบของสถานการณ์เฉพาะ (เช่น ความกดดัน หรือความเป็นไปได้ในการถูกจับ) ซึ่งได้รับเหตุผลสนับสนุนจากวิชาการให้เหตุผลของการกระทำของพวกเขาที่เป็นที่ยอมรับได้ (Bernardi et

al., 2004) Deter และคณะ (2008) แนะนำว่า การขาดศีลธรรมอาจมีอิทธิพลต่อกระบวนการตัดสินใจในพฤติกรรมการโกงและพฤติกรรมที่ผิดศีลธรรม

ตั้งแต่ที่พวกเราพิจารณาบริบทของการศึกษา ดูเหมือนว่ามันเป็นเรื่องจำเป็นที่จะจัดการกับผลกระทบของโครงสร้างทางการศึกษาที่เกี่ยวข้องกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ความจริงแล้ว อ้างอิงจากบางงานวิจัย การรับรู้ความสามารถในการศึกษาของตนเองมีผลกระทบต่อพฤติกรรม เป็นปัจจัยที่ป้องกันโดยตรงต่อพฤติกรรมการโกง ยิ่งนักเรียนที่รับรู้ความสามารถในการศึกษาของตนเองสูงก็เลยยิ่งจะทำพฤติกรรมโกงน้อย ความเป็นจริงแล้วนักศึกษาที่มีการรับรู้ความสามารถของตนเองต่ำ จะมีความมั่นใจเพียงน้อยนิดในความสามารถของตนเองที่จะรักษาเกรดของตนเองไว้ให้สูงและประสบความสำเร็จทางการเรียน นักศึกษาเหล่านี้จะใช้ความพยายามในการโกงเพื่อให้ได้ประสบผลสำเร็จแทนการมุ่งมั่นตั้งใจเรียน และเป็นที่สังเกตว่านักศึกษาที่มีความสามารถต่ำจะรายงานว่ากระทำพฤติกรรมการโกงบ่อยครั้งกว่านักศึกษาที่มีความสามารถสูง (e.g. Newstead, Franklyn-Stokes & Armstead, 1996) และยังพบความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมการโกงและเกรดว่าไม่ได้เป็นเส้นตรง

จากการทบทวนวรรณกรรมพบว่ามีความแปรที่เกี่ยวกับความไม่ซื่อสัตย์ทางการศึกษาได้แก่ บุคลิกภาพแบบต่างๆ การรับรู้ความสามารถของตน (self-efficacy) และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน อย่างไรก็ตามเท่าที่ทราบยังไม่พบว่ามิงงานวิจัยที่ศึกษาเกี่ยวกับตัวแปรความไม่ซื่อสัตย์ทางการศึกษาที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนโดยมีความมีศีลธรรมเป็นตัวแปรกำกับ คณะผู้วิจัยจึงทำการศึกษาในประเด็นนี้

4. ความลำเอียงจากความต้องการเป็นที่ยอมรับในสังคมกับการตอบคำถามปลายเปิด

หลายๆ สิ่งที่เราคิดว่าเรารู้เกี่ยวกับพฤติกรรมมนุษย์มาจากการวัด self-report (Peterson & Kerin, 1981) แต่โชคไม่ดีนักที่นิสัยพื้นฐานมนุษย์ชอบแสดงให้เห็นจุดยืนที่ดีที่สุดที่เป็นไปได้จึงอาจทำให้ข้อมูลที่ได้รับจาก self-report บิดเบือนไปอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ผู้เข้าร่วมการวิจัยมักจะไม่เต็มใจหรือไม่สามารถรายงานออกมาอย่างตรงกับความเป็นจริงได้เกี่ยวกับหัวข้อที่ละเอียดอ่อนเพื่อปกป้องอัตตาหรือเหตุผลของตัวเอง ผลลัพธ์คือข้อมูลที่ได้มีความบิดเบือนจากการรับรู้ของผู้เข้าร่วมการทดลองที่คิดว่าอะไร “ถูกต้อง” หรือสิ่งที่ถูกต้องในสังคม (Maccoby & Maccoby, 1954) ปรัชญาการณีนี้นี้ถูกเรียกว่าความลำเอียงจากความต้องการเป็นที่ยอมรับในสังคมและถูกพบว่าเป็นที่เพิ่มขึ้นในทุกรูปแบบของมาตรวัดที่เป็น self-report และในศาสตร์ของวิทยาศาสตร์สังคมอื่นๆ (e.g., Levy 1981; Peltier & Walsh, 1990; Robinette, 1991; Simon & Simon, 1975; Zerbe & Paulhus, 1987)

ไม่เพียงแต่ความต้องการเป็นที่ยอมรับในสังคมเป็นสิ่งที่แพร่หลาย แต่มันนำไปสู่การรายงานที่ผิดหรือทำให้ผลการวิจัยบิดเบือน งานวิจัยก่อนหน้านี้พบว่าความต้องการเป็นที่ยอมรับในสังคมสามารถลด เพิ่ม หรือควบคุมความสัมพันธ์ของตัวแปรได้ (Zerbe & Paulhus, 1987) เพิ่มความผิดพลาดของการวัด (cf. Cote & Buckley, 1988) และส่งผลต่อค่าเฉลี่ยของตัวแปรได้ (Peterson & Kerin, 1981) งานวิจัยที่ไม่ยอมรับและคำนึงถึงความลำเอียงของความต้องการเป็นที่ยอมรับในสังคมอาจจะนำไปสู่ทฤษฎีที่ไม่มีเหตุผลหรือข้อสรุปที่ใช้การได้จริงเกี่ยวกับนิสัยของผู้บริโภค (e.g., Campbell, 1950; Peltier & Walsh, 1990) การกระตุ้นการซื้อ (e.g., Levy, 1981) และทัศนคติ ความตั้งใจ และพฤติกรรม (e.g., Mensch & Kandel, 1988)

เทคนิคสำคัญที่ผู้วิจัยใช้ในการลดผลกระทบจากความลำเอียงของความต้องการเป็นที่ยอมรับในสังคมคือคำถามทางอ้อม (เช่น โครงสร้าง โครงการ) คำถามทางอ้อมเป็นเทคนิคที่ถามวัตถุประสงค์หรือผู้เข้าร่วมการวิจัยเพื่อตอบคำถามที่มีโครงสร้างจากทัศนคติของบุคคลอื่นหรือกลุ่มอื่น (Anderson, 1978; Calder & Burnkrant, 1977; Robertson & Joselyn, 1974) เช่น ผู้วิจัยการตลาดมีคำถามที่เอาไว้ 1. ทำนายประเภทของบุคคลที่ชอบกินซีเรียลร่วนๆ (Westfall, Boyd & Campbell, 1957) 2. เพื่อบ่งชี้ขอบเขตซึ่ง “ผู้บริโภค” จะตอบสนองต่ออิทธิพลของกลุ่มอ้างอิง (Bearden & Etzel, 1982; Brinberg & Plimpton, 1986; Park & Lessig, 1977) 3. เพื่อระบุการตอบสนองทางอารมณ์ของนักเขียนนิรนามที่บรรยายเรื่องราวของประสบการณ์

ของผู้บริโภค (Havlena & Holbrook, 1986) และเพื่อแสดงความสำคัญของคุณลักษณะที่หลากหลายในการตัดสินใจเลือกของ "คนส่วนใหญ่" (Alpert, 1971)

คำถามทางอ้อมถูกคิดขึ้นเพื่อลดความบิดเบือนจากความเห็น "ส่วนตัว" ซึ่งเปิดเผยต่อผู้วิจัยโดยการถามผู้เข้าร่วมการวิจัยเพื่อ "รายงานธรรมชาติของโลกภายนอก" มากกว่าตัวพวกเขาเอง (Westfall et al., 1957, p. 138). มันถูกคาดหวังว่าผู้เข้าร่วมการวิจัยรายงานความลำเอียงแบบไร้สำนึกเมื่อเจอสถานการณ์ที่ต้องตอบสนองแบบทะเยอทะยานและเปิดเผยทัศนคติของพวกเขา (Campbell, 1950; Holmes, 1968; Sherwood, 1981) เช่น ถ้าผู้เข้าร่วมการวิจัยทำนายว่า "คนอื่น" เมาแล้วขับ ภายใต้อาณัตินี้คำตอบจะถูกตีความว่าผู้เข้าร่วมการวิจัยค่อนข้างมีมารยาท คำถามทางอ้อมสามารถทำให้ผู้เข้าร่วมการวิจัย "บรรยายความรู้สึกเบื้องหลังของพวกเขาในด้านบุคลิกภาพส่วนตัว" (Simon & Simon, 1975, p. 586)

แม้ว่าทฤษฎีที่ดีจะเป็นเหตุผลไปสู่ความเชื่อที่ว่าคำถามทางอ้อมช่วยลดความลำเอียงของความต้องการเป็นที่ยอมรับในสังคม หลักฐานงานวิจัยเกี่ยวกับเรื่องนี้มีจำกัดและยังไม่ได้ข้อสรุป มีเพียงงานวิจัยเดียวก่อนหน้าซึ่งศึกษาในการตลาดพบว่าคำถามทางอ้อมเป็นเทคนิคช่วยลดความลำเอียงจากความต้องการเป็นที่ยอมรับในสังคมได้ โชคไม่ดีนัก งานวิจัยนี้ใช้การวัดทางอ้อมแบบไร้โครงสร้างและการวัดทางตรงแบบมีโครงสร้าง ทำให้มีปัญหาในการตีความผลลัพธ์ (Steele, 1964) ผู้วิจัยคนอื่นได้โฟกัสไปที่หัวข้อ เช่น การทำนายทางตรงปะทะทางอ้อม (Alpert, 1971) หรือกระบวนการวิจัยสัมพันธ์กับการออกแบบสิ่งเร้า (Anderson, 1978; Robertson & Joselyn, 1974)

นอกเหนือจากการขาดหลักฐานการรับรอง ที่จะสนับสนุนการใช้คำถามทางอ้อมเพื่อลดความลำเอียงของความต้องการเป็นที่ยอมรับในสังคม ขอบเขตของคำถามทางอ้อม รวมไปถึงข้อมูลเกี่ยวกับผู้เข้าร่วมการวิจัยยังไม่ชัดเจน ยิ่งกว่านั้นยังรวมถึงความเข้าใจของแต่ละคน คำถามทางอ้อมอาจพบสิ่งที่ผู้เข้าร่วมการวิจัยทำนาย "ตามแบบอื่น" อาจจะเป็นการกระทำหรือความคิด (Maccoby & Maccoby, 1954) เช่น วัยรุ่นอาจทำนายว่าเพื่อนของเขาจะจับจ่ายใช้สอยภายใต้สถานการณ์ที่ผู้ซื้อที่มีความรู้ในสินค้าและไม่ใช่เพราะว่าเขาชอบการจับจ่ายใช้สอยด้วยตัวเอง แต่การตอบสนองของวัยรุ่นคือการตัดสินใจว่าการพึงพาตัวเองหรือมีความตั้งใจของตัวเอง

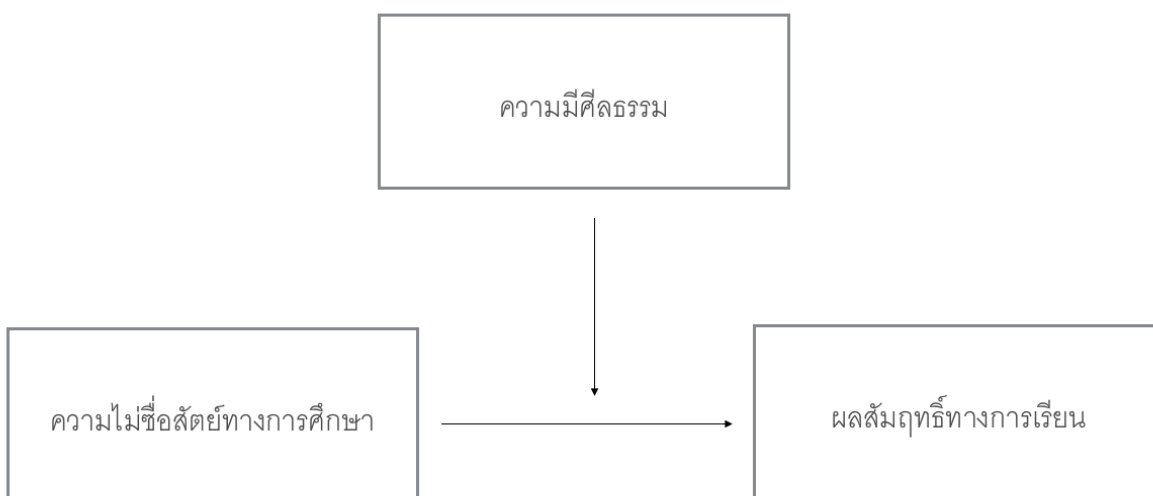
เป้าหมายของงานวิจัยสามงานนี้ก็คือ 1. เพื่อวัดคำถามทางอ้อม 2. เพื่อลดความลำเอียงของความต้องการเป็นที่ยอมรับในสังคม ผลการวิจัยพบว่าคำถามทางอ้อมช่วยลดความลำเอียงจากความต้องการเป็นที่ยอมรับ

ในสังคมในตัวแปรที่สังคมมีอิทธิพล และไม่พบนัยสำคัญสำหรับตัวแปรที่เป็นกลาง ธรรมชาติของสังคมมีความแตกต่างระหว่างกลุ่มคำถามทางตรงและกลุ่มคำถามทางอ้อม และคุณลักษณะของนิสัยต่อกลุ่มคนอื่นแต่ไม่ใช่กลุ่มตัวเอง สนับสนุนมุมมองที่ว่ากลุ่มนี้แสดงความเชื่อพวกเขาออกและประเมินสถานการณ์ทางอ้อม ผลลัพธ์เหล่านี้ประกอบด้วยหลากหลายผลิตภัณฑ์และหลากหลายคำถามทางอ้อม

วัตถุประสงค์ในการวิจัย

1. เพื่อศึกษาว่าความไม่ซื่อสัตย์ทางการศึกษามีความสัมพันธ์อย่างไรกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
2. เพื่อศึกษาว่าการมีศีลธรรมส่งผลต่อความสัมพันธ์ระหว่างความไม่ซื่อสัตย์ทางการศึกษากับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอย่างไร
3. เพื่อสำรวจพฤติกรรมความไม่ซื่อสัตย์ทางการศึกษาที่เกิดขึ้นกับนิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

กรอบแนวคิดในการวิจัย

สมมติฐานในการวิจัย

1. ความไม่ซื่อสัตย์ทางการศึกษามีสหสัมพันธ์ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
2. การมีศีลธรรมช่วยลดสหสัมพันธ์ทางบวกระหว่างความไม่ซื่อสัตย์ทางการศึกษากับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ขอบเขตของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ใช้กลุ่มตัวอย่างเป็นนิสิตระดับปริญญาตรี จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 144 คนโดยตัวแปรที่ต้องการศึกษาในครั้งนี้ แบ่งเป็นตัวแปรอิสระคือความไม่ซื่อสัตย์ทางการศึกษา (Academic Dishonesty) ตัวแปรตามคือผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (Academic Achievement) และตัวแปรกำกับคือความมีศีลธรรม (Morality)

คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย

ความไม่ซื่อสัตย์ทางการศึกษาหมายถึง การจงใจลอกงานทางการศึกษาของผู้อื่น (Webster, 2000, p.

4)

ความไม่ซื่อสัตย์ทางการศึกษาสามารถจำแนกได้ 3 ประเภท (Phd Faucher & RN Caves, 2009)

1. ให้นำหรือรับข้อมูลจากผู้อื่น
  - ดูกระดาษคำตอบของนักเรียนคนอื่นหรืองานคนอื่น
  - ทิ้งกระดาษคำตอบลงพื้น สลับหน้ากระดาษคำตอบ หรือพลิกกระดาษคำตอบเพื่อให้คนข้างหลังได้มองเห็นชัด
  - สื่อสารด้วยภาษาท่าทางหรือรหัสสำหรับส่งคำตอบ เช่น จำนวนเคาะของดินสอ การเคาะเท้า และการขยับหัวหรือร่างกาย
  - ยางลบที่มีข้อมูลเขียนอยู่ซึ่งถูกส่งไปข้างหน้าหรือข้างหลัง
  - ให้คนอื่นปลอมตัวมาทำข้อสอบ หรือนักเรียนจ้างคนอื่นมาทำข้อสอบให้
  - นักเรียนที่สอบก่อน ส่งข้อสอบให้นักเรียนที่สอบหลัง
  - นักเรียนที่เปิดโอกาสให้คนอื่นขโมยคำตอบ

- คณะเปิดโอกาสให้นักเรียนไปห้องนํานานเกินไป
- 2. ใช้วัตถุที่ห้ามใช้หรือข้อมูลที่ห้ามใช้
  - เขียนข้อมูลลงในกระดาษซ่อนไว้ใต้โต๊ะ ในคอมพิวเตอร์ เครื่องคิดเลข หรือในห้องน้ำ
  - เขียนข้อมูลบนเทปและแปะไว้ใต้รองเท้า ในเสื้อแจ็กเก็ต บนขวดน้ำ หรือตู้กดน้ำ กล่องใส่แว่นตา ที่ซอู้
ชั้นหน้า นาฬิกาข้อมือ ในปากกาหรือดินสอ บนแขนของผู้อื่น
- 3. ใช้อุบายในการทำงาน
  - ลอกงานจากอินเทอร์เน็ตมาส่ง
  - ดัดแปลงงานของผู้อื่นมาส่ง

ความไม่ซื่อสัตย์ทางการศึกษาในงานวิจัยนี้วัดจากคะแนนที่ได้จากมาตรวัดความไม่ซื่อสัตย์ทางการศึกษาที่ทางคณะผู้วิจัยได้แปลและพัฒนาขึ้นมาจากมาตร Examination Misconduct Scale ของ Gbadamosi (2004)

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหมายถึง หมายถึง เกรดเฉลี่ยสะสมของนิสิต (GPAX)

ความมีศีลธรรมหมายถึง หมายถึง ระเบียบปฏิบัติที่ทำให้เกิดความสงบสุขซึ่งเกิดจากคนส่วนมาก แม้บุคคลหนึ่งจะได้รับผลจากการกระทำนั้น แต่ผลจากการกระทำนั้นก็ส่งผลถึงสังคมส่วนใหญ่อด้วย (พุทธทาส อินทปัญโญ, 2542)

ความมีศีลธรรมในงานวิจัยนี้วัดจากคะแนนที่ได้จากมาตรวัดความมีศีลธรรมที่ทางคณะผู้วิจัยได้แปลและพัฒนาขึ้นมาจากมาตร Revised NEO Personality Inventory (NEO-PI-R) ของ McCrae, Costa & Martin (2005)

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. งานวิจัยนี้สามารถเป็นแรงบันดาลใจให้คนรุ่นใหม่ไม่ท้อใจได้โดยการปลูกฝังความมีศีลธรรม
2. งานวิจัยนี้สามารถเป็นจุดตั้งต้นในการหาแนวทางการป้องกันไม่ให้เกิดการทุจริตในการเรียนได้
3. ทำให้ทราบว่า ณ ปัจจุบันนี้ภายในจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เกิดการไม่ซื่อสัตย์ทางการศึกษาอยู่ที่ระดับใด
4. เป็นแนวทางเพื่อนำความรู้ที่ได้เป็นพื้นฐานสำหรับผู้สนใจศึกษาต่อไปในอนาคต

บทที่ 2

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงสำรวจ (survey) เพื่อศึกษาอิทธิพลของความไม่ซื่อสัตย์ทางการศึกษา (academic dishonesty) กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (academic achievement) โดยมีตัวแปรความมีศีลธรรม (morality) เป็นตัวแปรกำกับ โดยมีรายละเอียดในการดำเนินงานวิจัยดังนี้

ประชากร

นิสิตปริญญาตรี จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างเป็นนิสิตระดับปริญญาตรี จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย จากคณะต่างๆ จำนวนทั้งสิ้น 144 คน กลุ่มตัวอย่างเข้าร่วมการวิจัยโดยสมัครใจ

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการประกอบการวิจัยนี้มีทั้งหมด 3 มาตรฐานด้วยกันได้แก่

1. มาตรฐานวัดความไม่ซื่อสัตย์ทางการศึกษา (academic dishonesty) เป็นมาตรฐานที่คณะผู้วิจัยได้พัฒนาขึ้นจากมาตร Examination Misconduct Scale ของ Gbadamosi (2004) โดยได้มีการคิดข้อกระทงเพิ่มเติมและนำมาตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือก่อนใช้ในการเก็บข้อมูล
2. มาตรฐานวัดความมีศีลธรรม (morality) เป็นมาตรฐานที่คณะผู้วิจัยได้พัฒนาขึ้นจากมาตร Revised NEO Personality Inventory (NEO-PI-R) ของ McCrae, Costa & Martin (2005) โดยได้มีการคิดข้อกระทงเพิ่มเติมและนำมาตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือก่อนใช้ในการเก็บข้อมูล
3. มาตรฐานวัดความต้องการเป็นที่ยอมรับทางสังคม (social desirability) คณะผู้วิจัยใช้มาตรวัดที่แปลและพัฒนาโดย นายฉัตรดนัย ศรีชัย, นายนชา พัฒน์ชนะ และนางสาวสุนิสา พรกิตติโชติเจริญ (2556) โดยไม่ได้นำมาตัดข้อกระทงและเปลี่ยนแปลงข้อกระทงแต่อย่างใด ทั้งนี้มาตรวัดความต้องการเป็นที่

ยอมรับในสังคมนำมาใช้เพื่อคัดกรองกลุ่มตัวอย่าง เนื่องจากความมีศีลธรรมและความไม่ซื่อสัตย์ทางการศึกษาเป็นเรื่องที่ละเอียดอ่อน ซึ่งถ้าใช้มาตรวัดความมีศีลธรรมและมาตรวัดความไม่ซื่อสัตย์ทางการศึกษาเพียงอย่างเดียวในการเก็บข้อมูลอาจส่งผลให้ข้อมูลที่ได้ไม่ตรงกับความเป็นจริง ดังนั้นทางคณะผู้วิจัยจึงได้นำมาตรวัดความต้องการเป็นที่ยอมรับทางสังคมเข้ามาใช้ประกอบในการเก็บข้อมูลเพื่อคัดกรองกลุ่มตัวอย่าง (lie scale) โดยตัดกลุ่มตัวอย่างที่ได้คะแนนในมาตรวัดความต้องการเป็นที่ยอมรับทางสังคมสูงออกไป (9-10 คะแนน จากเต็ม 10 คะแนน)

การพัฒนาเครื่องมือที่ใช้และการตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือ

คณะผู้วิจัยได้ทำการตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือทั้งสิ้น 2 เครื่องมือด้วยกัน ดังนี้
มาตรวัดความไม่ซื่อสัตย์ทางการศึกษา (academic dishonesty)

1. คณะผู้วิจัยได้ทำการแปลข้อกระทงจากมาตร Examination Misconduct Scale (Gbadamosi, 2004) จำนวน 9 ข้อ และสร้างข้อกระทงเพิ่มอีก 16 ข้อ รวมทั้งสิ้น 25 ข้อ โดยแบ่งเป็นข้อกระทงทางลบ 8 ข้อ และข้อกระทงทางบวก 17 ข้อ

ตัวอย่างข้อกระทงทางบวก

- โดยปกติแล้วฉันจะโกงข้อสอบ
- เมื่อทำการบ้านไม่ทัน ฉันจะขอลอกเพื่อน

ตัวอย่างข้อกระทงทางลบ

- ฉันไม่เคยโกงข้อสอบ
- ถ้าฉันพบว่ามีคนโกงข้อสอบ ฉันจะแจ้งผู้คุมสอบ

ลักษณะของมาตรวัดความไม่ซื่อสัตย์ทางการศึกษาเป็นมาตรรวมการประมาณค่าแบบลิเคิร์ต (Likert scale) ที่ให้ผู้ตอบอ่านและพิจารณาข้อความเหล่านั้นว่าเห็นด้วยมากน้อยเพียงใด มีการประเมิน 5 ระดับ คือไม่เห็นด้วย ค่อนข้างไม่เห็นด้วย เห็นด้วยและไม่เห็นด้วยพอๆ กัน ค่อนข้างเห็นด้วย และเห็นด้วย โดยมีเกณฑ์การให้คะแนนดังต่อไปนี้

ในข้อกระทงที่มีทิศทางบวก ความหมายของแต่ละช่วงคือ

1	หมายถึง	ไม่เห็นด้วย
2	หมายถึง	ค่อนข้างไม่เห็นด้วย
3	หมายถึง	เห็นด้วยและไม่เห็นด้วยพอๆกัน
4	หมายถึง	ค่อนข้างเห็นด้วย
5	หมายถึง	เห็นด้วย

ในข้อกระทงที่มีทิศทางลบ ความหมายของแต่ละช่วงคือ

1	หมายถึง	เห็นด้วย
2	หมายถึง	ค่อนข้างเห็นด้วย
3	หมายถึง	เห็นด้วยและไม่เห็นด้วยพอๆกัน
4	หมายถึง	ค่อนข้างไม่เห็นด้วย
5	หมายถึง	ไม่เห็นด้วย

หลังจากนั้นจึงประเมินคุณภาพของเครื่องมือโดยนำมาตรวจวัดความไม่เชื่อสัจย์ทางการศึกษาที่สร้างขึ้น ไปเก็บข้อมูลกับกลุ่มตัวอย่างชั้นสร้างเครื่องมือ ซึ่งเป็นนิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ระดับปริญญาตรี จำนวน 60 คน โดยมีรายละเอียดดังตารางที่ 1

2. นำข้อกระทงทั้งหมดไปให้ อาจารย์ ดร. อภิษฎา ไชยวุฒิมกรณวานิช อาจารย์ที่ปรึกษาตรวจสอบความเหมาะสม
3. นำมาตรวจวัดไปเก็บข้อมูลเพื่อประเมินคุณภาพของมาตรวัด
4. นำข้อมูลที่ได้มาประมวลผลด้วยโปรแกรม SPSS for Windows นำข้อกระทงไปวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างข้อกระทงกับคะแนนรวมของข้ออื่นๆ (CITC) โดยกำหนดระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 (หนึ่งหาง) เทียบค่าวิกฤตของสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน (Pearson correlation coefficient) ที่เท่ากับ .214 เพื่อคัดข้อกระทงที่ผ่านเกณฑ์ โดยตัดข้อกระทงที่ต่ำ

กว่าค่าวิกฤตออก และวิเคราะห์ซ้ำจนกว่าข้อกระทงที่วิเคราะห์ในครั้งเดียวกันผ่านทุกข้อ พบว่าข้อกระทงผ่านค่า CITC เป็นจำนวน 17 ข้อ

5. ตรวจสอบความเที่ยง (reliability) ของมาตรวัดแบบสอดคล้องภายในด้วยการคำนวณค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค (Cronbach's alpha coefficient) ซึ่งมีค่าเท่ากับ .839

มาตรวัดความมีศีลธรรม (Morality)

1. คณะผู้วิจัยได้ทำการแปลข้อกระทงจากมาตร NEO-PI-R ของ McCrae R. R., Costa P. T., Martin T. A. จำนวน 10 ข้อ และสร้างข้อกระทงเพิ่มอีก 10 ข้อ รวมทั้งสิ้น 20 ข้อ โดยแบ่งเป็นข้อกระทงทางลบ 13 ข้อ และข้อกระทงทางบวก 7 ข้อ

ตัวอย่างข้อกระทงทางบวก

- บางครั้งฉันพูดเท็จ
- ฉันมักจะพูดความจริงอยู่เสมอ

ตัวอย่างข้อกระทงทางลบ

- ฉันแสร้งทำเป็นห่วงผู้อื่น
- ฉันใช้ประโยชน์จากผู้อื่น

ลักษณะของมาตรวัดความไม่ซื่อสัตย์ทางการศึกษาเป็นมาตรรวมการประมาณค่าแบบลิเคิร์ต (Likert scale) ที่ให้ผู้ตอบอ่านและพิจารณาข้อความเหล่านั้นว่าเห็นด้วยมากน้อยเพียงใด มีการประเมิน 5 ระดับ คือไม่เห็นด้วย ค่อนข้างไม่เห็นด้วย เห็นด้วยและไม่เห็นด้วยพอๆกัน ค่อนข้างเห็นด้วย และเห็นด้วย โดยมีเกณฑ์การให้คะแนนดังต่อไปนี้

ในข้อกระทงที่มีทิศทางบวก ความหมายของแต่ละช่วงคือ

1	หมายถึง	ไม่เห็นด้วย
2	หมายถึง	ค่อนข้างไม่เห็นด้วย
3	หมายถึง	เห็นด้วยและไม่เห็นด้วยพอๆกัน
4	หมายถึง	ค่อนข้างเห็นด้วย
5	หมายถึง	เห็นด้วย

ในข้อกระทงที่มีทิศทางลบ ความหมายของแต่ละช่วงคือ

1	หมายถึง	เห็นด้วย
2	หมายถึง	ค่อนข้างเห็นด้วย
3	หมายถึง	เห็นด้วยและไม่เห็นด้วยพอๆกัน
4	หมายถึง	ค่อนข้างไม่เห็นด้วย
5	หมายถึง	ไม่เห็นด้วย

หลังจากนั้นจึงประเมินคุณภาพของเครื่องมือโดยนำมาตรวจวัดความไม่เชื่อสัจย์ทางการศึกษาที่สร้างขึ้น ไปเก็บข้อมูลกับกลุ่มตัวอย่างชั้นสร้างเครื่องมือ ซึ่งเป็นนิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ระดับปริญญาตรี จำนวน 60 คน โดยมีรายละเอียดดังตารางที่ 1

- นำข้อกระทงทั้งหมดไปให้ อาจารย์ ดร. อภิษฎา ไชยวุฒิมิภรณ์วานิช อาจารย์ที่ปรึกษาตรวจสอบความเหมาะสม
- นำมาตรวจวัดไปเก็บข้อมูลเพื่อประเมินคุณภาพของมาตรวัด
- นำข้อมูลที่ได้มาประมวลผลด้วยโปรแกรม SPSS for Windows นำข้อกระทงไปวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างข้อกระทงกับคะแนนรวมของข้ออื่นๆ (CITC) โดยกำหนดระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 (หนึ่งหาง) เทียบค่าวิกฤตของสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน (Pearson correlation coefficient) ที่เท่ากับ .214 เพื่อคัดข้อกระทงที่ผ่านเกณฑ์ โดยตัดข้อกระทงที่ต่ำกว่าค่าวิกฤตออก และวิเคราะห์ซ้ำจนกว่าข้อกระทงที่วิเคราะห์ในครั้งเดียวกันผ่านทุกข้อ พบว่าข้อกระทงผ่านค่า CITC เป็นจำนวน 13 ข้อ
- ตรวจสอบความเที่ยง (reliability) ของมาตรวัดแบบสอดคล้องภายในด้วยการคำนวณค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค (Cronbach's alpha coefficient) ซึ่งมีค่าเท่ากับ .857

ตาราง 1

แสดงข้อมูลพื้นฐานของกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย (N=60)

ข้อมูลพื้นฐาน	จำนวน(คน)	ร้อยละ
เพศ		
ชาย	35	58.33
หญิง	25	41.67
รวม	60	100
อายุ		
19	1	1.67
20	5	8.33
21	13	21.67
22	30	50
23	11	18.33
รวม	60	100
ชั้นปี		
1	2	3.33
2	6	10
3	7	11.67
4	45	75
รวม	60	100
คณะ		
วิศวกรรมศาสตร์	8	13.33
พาณิชยศาสตร์และการบัญชี	11	18.33
เศรษฐศาสตร์	4	6.67

ตาราง 1 (ต่อ)

ข้อมูลพื้นฐาน	จำนวน(คน)	ร้อยละ
คณะ		
วิทยาศาสตร์	8	13.33
นิติศาสตร์	4	6.67
จิตวิทยา	11	18.33
ครุศาสตร์	2	3.33
เภสัชศาสตร์	6	10
นิเทศศาสตร์	2	3.33
อักษรศาสตร์	3	5
สถาปัตยกรรมศาสตร์	1	1.67
รวม	60	100

ขั้นตอนดำเนินการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ คณะผู้วิจัยแบ่งขั้นตอนดำเนินการวิจัยออกเป็น 3 ระยะ คือ

1. ระยะก่อนการทดลอง คือการพัฒนาเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
2. ระยะดำเนินการทดลอง
3. ระยะหลังการทดลอง

โดยแต่ละขั้นตอนมีรายละเอียดดังนี้

ระยะก่อนเก็บข้อมูลวิจัย

1. ดำเนินการพัฒนาเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยทั้งหมด 2 มาตรฐาน ได้แก่
  - มาตรฐานวัดความไม่ซื่อสัตย์ทางการศึกษา (academic dishonesty)
  - มาตรฐานวัดศีลธรรม (morality)
2. คณะผู้วิจัยดำเนินการตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยโดยตรวจสอบกับกลุ่มตัวอย่างจำนวน 60 คน
3. นำข้อมูลที่ได้จากกลุ่มตัวอย่างมาพัฒนามาตรวัดจนเป็นมาตรวัดที่สมบูรณ์พร้อมสำหรับการใช้เก็บข้อมูลกับกลุ่มตัวอย่างจริงที่ใช้ในการวิจัย

ระยะเก็บข้อมูลวิจัย

ขอความร่วมมือจากกลุ่มตัวอย่างให้ช่วยทำแบบสอบถามซึ่งภายในประกอบไปด้วย มาตรฐานวัดความไม่ซื่อสัตย์ทางการศึกษา มาตรฐานวัดความมีศีลธรรมและมาตรฐานวัดความต้องการเป็นที่ยอมรับทางสังคม

ระยะหลังเก็บข้อมูลวิจัย

หลังจากเก็บข้อมูลในการวิจัยแล้ว คณะผู้วิจัยได้นำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์ด้วยกระบวนการทางสถิติ โดยวิเคราะห์หาสหสัมพันธ์และการถดถอยแบบพหุคูณ จากนั้นนำผลทางสถิติที่ได้มาสรุป อภิปราย และชี้แจงรายละเอียดการศึกษารวมไปถึงผลที่ได้รับ

วิธีวิเคราะห์ข้อมูล

วิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างความไม่ซื่อสัตย์ทางการศึกษา (Academic Dishonesty) กับ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (Academic Achievement) และความสัมพันธ์ระหว่างความมีศีลธรรมกับความไม่ซื่อสัตย์ทางการศึกษา (Academic Dishonesty) และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (Academic Achievement) เป็นการวิเคราะห์แบบ Multiple Regression โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS for windows และใช้โปรแกรม PROCESS ซึ่งพัฒนาโดย Hayes (2013) ในการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อวิเคราะห์อิทธิพลส่งผ่านที่มีการกำกับ ทั้งนี้ โปรแกรมดังกล่าวต่อยอดมาจากโปรแกรม SPSS for windows โดยมีความไม่ซื่อสัตย์ทางการศึกษาเป็นตัวแปรอิสระ มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเป็นตัวแปรตาม และมีความมีศีลธรรมเป็นตัวแปรกำกับ

บทที่ 3

ผลการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเพื่อศึกษาอิทธิพลของความไม่เชื่อสัตย์ทางการศึกษากับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยมีตัวแปรความมีศีลธรรมเป็นตัวแปรกำกับ ซึ่งจะนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลดังนี้

การนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยได้นำเสนอโดยใช้สัญลักษณ์แทนความหมายต่างๆ ดังนี้ สัญลักษณ์ของตัวแปร

GPAX	หมายถึง	เกรดเฉลี่ย
สัญลักษณ์ทางสถิติที่ใช้ในการวิจัย		
N	หมายถึง	จำนวนตัวอย่างทั้งหมดที่ใช้ในการวิจัยหรือในชั้นสร้างมาตรฐาน
M	หมายถึง	ค่ามัธยฐานเลขคณิตหรือค่าเฉลี่ยเลขคณิตของคะแนน
SD	หมายถึง	ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนน
r	หมายถึง	ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน
B	หมายถึง	ค่าสัมประสิทธิ์ถดถอย (regression coefficient)
$SE B$	หมายถึง	ค่าความคลาดเคลื่อนมาตรฐานของสัมประสิทธิ์ถดถอย (standard error of regression coefficient)
β	หมายถึง	ค่าสัมประสิทธิ์ถดถอยมาตรฐาน (standardized regression coefficient)
R	หมายถึง	ค่าสหสัมพันธ์พหุคูณ (multiple correlation)
R^2	หมายถึง	ค่ากำลังสองของสหสัมพันธ์พหุคูณ หรือความแปรปรวนที่รสามารถทำนายตัวแปรตามได้ด้วยตัวแปรอิสระ (square of multiple correlation)

ผู้วิจัยทำการตัดกลุ่มตัวอย่างที่มีคะแนนจากการตอบมาตรฐานความต้องการเป็นที่ยอมรับในสังคมที่มีคะแนนสูง(9-10) เป็นจำนวน 6 คน จากกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด 150 คน จึงเหลือเพียง 144 คน

ผู้วิจัยขอเสนอการวิเคราะห์ข้อมูลออกเป็น 3 ตอนดังนี้

ตอนที่ 1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลกลุ่มตัวอย่าง

ตอนที่ 2 ผลการวิเคราะห์เบื้องต้น

ตอนที่ 3 การทดสอบสมมติฐานการวิจัย

ตอนที่ 1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลกลุ่มตัวอย่าง

ประกอบด้วยการแจกแจงความถี่และคำนวณค่าร้อยละของข้อมูลคุณสมบัติทางประชากรของกลุ่มตัวอย่าง รายละเอียดตามตาราง 2

ตาราง 2

จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ จำแนกตามเพศ อายุ ชั้นปี และคณะ (N=144)

ข้อมูลพื้นฐาน	จำนวน(คน)	ร้อยละ
เพศ		
ชาย	58	40.3
หญิง	86	59.7
รวม	144	100
อายุ		
18	1	0.7
19	11	7.6
20	26	18.1
21	21	14.6
22	66	45.8
23	18	12.5
24	1	0.7
รวม	144	100

ตาราง 2 (ต่อ)

ข้อมูลพื้นฐาน	จำนวน(คน)	ร้อยละ
ชั้นปี		
1	10	6.9
2	26	18.1
3	17	11.8
4	91	63.2
รวม	144	100
คณะ		
ครุศาสตร์	24	16.7
จิตวิทยา	42	29.2
ทันตแพทยศาสตร์	9	6.3
นิติศาสตร์	3	2.1
นิเทศศาสตร์	2	1.4
พาณิชยศาสตร์และการบัญชี	17	11.8
แพทยศาสตร์	1	0.7
เภสัชศาสตร์	3	2.1
รัฐศาสตร์	8	5.6
วิทยาศาสตร์	7	4.9
วิศวกรรมศาสตร์	12	8.3
ศิลปกรรมศาสตร์	1	0.7
เศรษฐศาสตร์	9	6.3
อักษรศาสตร์	6	4.2
รวม	144	100

ตอนที่ 2 ผลการวิเคราะห์เบื้องต้น

การวิจัยนี้มีตัวแปรที่เกี่ยวข้อง 3 ตัวแปร ประกอบด้วย ตัวแปรต้น คือ ความไม่ซื่อสัตย์ทางการศึกษา
ตัวแปรตาม คือ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และตัวแปรกำกับ คือ ความมีศีลธรรม

ผู้วิจัยวิเคราะห์ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ได้ผลดังตาราง 3

ตาราง 3

ตารางแสดงค่ามัธยฐานเลขคณิตและค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของตัวแปรที่เกี่ยวข้องคือ เกรดเฉลี่ย ผลรวม
ของคะแนนความไม่ซื่อสัตย์ทางการศึกษาและผลรวมของคะแนนความมีศีลธรรม (N = 144)

ตัวแปร	ค่าเฉลี่ย (M)	ส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐาน (SD)	คะแนนเต็ม	จำนวนข้อ
GPAX	3.19	0.42	4.00	-
ความไม่ซื่อสัตย์ ทางการศึกษา	37.46	9.57	85	17
ความมีศีลธรรม	50.28	7.49	65	13
ความต้องการเป็น ที่ยอมรับในสังคม	5.22	1.59	10	10

จากตาราง 3 เมื่อพิจารณาค่าเฉลี่ยของเกรดเฉลี่ย มีค่าเท่ากับ 3.19 (เต็ม 4.00) หมายถึงนิสิตที่เป็น
กลุ่มตัวอย่าง มีเกรดเฉลี่ย 3.19 ส่วนความไม่ซื่อสัตย์ทางการศึกษามีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 37.46 (เต็ม 85 คะแนน)
หมายถึงนิสิตที่เป็นกลุ่มตัวอย่างมีความไม่ซื่อสัตย์ทางการศึกษาโดยเฉลี่ย 37.46 คะแนน ในส่วนของตัวแปร
กำกับความมีศีลธรรมมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 50.28 (เต็ม 65 คะแนน) หมายความว่านิสิตที่เป็นกลุ่มตัวอย่างโดย
เฉลี่ยมีความมีศีลธรรม 50.28 คะแนน และความต้องการเป็นที่ยอมรับในสังคมมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 5.22 (เต็ม 10
คะแนน) หมายความว่านิสิตที่เป็นกลุ่มตัวอย่างโดยเฉลี่ยมีความต้องการเป็นที่ยอมรับในสังคม 5.22 คะแนน
และพบว่าความไม่ซื่อสัตย์ทางการศึกษามีค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานมากที่สุดคือ 9.57 รองลงมาคือความมี

ศีลธรรม เท่ากับ 7.49 รองลงมาอีกคือความต้องการเป็นที่ยอมรับในสังคมเท่ากับ 1.59 และเกรดเฉลี่ยมีค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานต่ำสุดคือ 0.42

ตอนที่ 3 การทดสอบสมมติฐานการวิจัย

ผู้วิจัยได้วิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรที่ศึกษาทั้ง 3 ตัวแปร และยังเพิ่มตัวแปรเพศ อายุและความต้องการเป็นที่ยอมรับในสังคมเข้ามาด้วย รวมกันทั้งหมดเป็น 6 ตัวแปร ด้วยการหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน (Pearson's Product Moment Correlation Coefficient) ได้ผลดังตาราง 4

ตาราง 4

ตารางแสดงค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรที่ศึกษา ($N = 144$)

ตัวแปร	1	2	3	4	5	6
1. เพศ						
2. อายุ						
3. เกรดเฉลี่ย						
4. ความไม่ซื่อสัตย์ทางการศึกษา						
5. ความมีศีลธรรม						
6. ความต้องการเป็นที่ยอมรับในสังคม						

** $p < .01$

เมื่อพิจารณาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของตัวแปรทั้ง 5 ตามตาราง 4 แสดงให้เห็นว่าเกรดเฉลี่ยมีความสัมพันธ์กับเพศอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยเป็นความสัมพันธ์ทางบวก $r = .283$ ($p < .01$) หมายความว่าคนที่มีเกรดเฉลี่ยสูงส่วนใหญ่จะเป็นเพศหญิง ส่วนคนที่มีเกรดเฉลี่ยต่ำส่วนใหญ่จะเป็นเพศชาย ความไม่ซื่อสัตย์ทางการศึกษามีความสัมพันธ์กับเพศอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยเป็นความสัมพันธ์ทางลบ $r = -.255$ ($p < .01$) หมายความว่าคนที่มีคะแนนความไม่ซื่อสัตย์ทางการศึกษาสูงส่วนใหญ่เป็นเพศชาย ส่วนคนที่มีคะแนนความไม่ซื่อสัตย์ทางการศึกษาต่ำส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง ความไม่ซื่อสัตย์

ทางการศึกษามีความสัมพันธ์กับเกรดเฉลี่ยอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยเป็นความสัมพันธ์ทางลบ $r = -.221$ ($p < .01$) หมายความว่าคนที่มีความไม่ซื่อสัตย์ทางการศึกษาสูงจะมีเกรดเฉลี่ยต่ำ ส่วนคนที่มีความไม่ซื่อสัตย์ทางการศึกษาต่ำจะมีเกรดเฉลี่ยสูง ความมีศีลธรรมมีความสัมพันธ์กับเพศอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยเป็นความสัมพันธ์ทางบวก $r = .401$ ($p < .01$) หมายความว่าคนที่มีความไม่ซื่อสัตย์สูง ส่วนคนที่มีความไม่ซื่อสัตย์ต่ำส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง ส่วนคนที่มีความไม่ซื่อสัตย์ต่ำส่วนใหญ่เป็นเพศชาย ความมีศีลธรรมมีความสัมพันธ์กับอายุอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยมีความสัมพันธ์เป็นลบ $r = -.140$ ($p < .05$) หมายความว่าคนที่มีความไม่ซื่อสัตย์สูงจะมีอายุน้อย ส่วนคนที่มีความไม่ซื่อสัตย์ต่ำจะมีอายุมาก ความมีศีลธรรมมีความสัมพันธ์กับความไม่ซื่อสัตย์ทางการศึกษาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยเป็นความสัมพันธ์ทางลบ $r = -.416$ ($p < .01$) หมายความว่าคนที่มีความไม่ซื่อสัตย์สูงจะมีคะแนนความไม่ซื่อสัตย์ทางการศึกษาต่ำ ส่วนคนที่มีความไม่ซื่อสัตย์ต่ำจะมีคะแนนความไม่ซื่อสัตย์ทางการศึกษาสูง ความต้องการเป็นที่ยอมรับในสังคมมีความสัมพันธ์กับความไม่ซื่อสัตย์ทางการศึกษาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยมีความสัมพันธ์เป็นบวก $r = .223$ ($p < .01$) หมายความว่าคนที่มีความไม่ซื่อสัตย์สูงจะมีความต้องการเป็นที่ยอมรับในสังคมสูง ส่วนคนที่มีความไม่ซื่อสัตย์ต่ำจะมีความต้องการเป็นที่ยอมรับในสังคมต่ำ ความต้องการเป็นที่ยอมรับในสังคมสูงจะมีความไม่ซื่อสัตย์ทางการศึกษาสูงด้วยเช่นกัน ส่วนคนที่มีความไม่ซื่อสัตย์ต่ำจะมีความไม่ซื่อสัตย์ทางการศึกษาต่ำด้วยเช่นกัน และ ความต้องการเป็นที่ยอมรับในสังคมมีความสัมพันธ์กับความมีศีลธรรมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยมีความสัมพันธ์เป็นลบ $r = -.390$ ($p < .01$) หมายความว่าคนที่มีความไม่ซื่อสัตย์สูงจะมีความต้องการเป็นที่ยอมรับในสังคมสูง ส่วนคนที่มีความไม่ซื่อสัตย์ต่ำจะมีความต้องการเป็นที่ยอมรับในสังคมต่ำจะมีความไม่ซื่อสัตย์สูง

การทดสอบสมมติฐานการวิจัยในครั้งนี้เป็นการวิเคราะห์อิทธิพลส่งผ่านที่มีการกำกับ (moderated mediation) โดยมีความไม่ซื่อสัตย์ทางการศึกษาเป็นตัวแปรอิสระ เกรดเฉลี่ยเป็นตัวแปรตาม และความมีศีลธรรมเป็นตัวแปรกำกับ ทั้งนี้ผู้วิจัยมุ่งศึกษาว่าภายใต้กรอบแนวคิดงานวิจัยครั้งนี้มีอิทธิพลกำกับของความมีศีลธรรมหรือไม่

ผู้วิจัยวิเคราะห์ข้อมูลด้วยวิธี bias-corrected bootstrap โดยใช้โปรแกรม PROCESS ของ Hayes (2013) โดยใช้โมเดลการคำนวณที่ 1 กำหนดให้คะแนนเฉลี่ยจากมาตรวัดความไม่ซื่อสัตย์ทางการศึกษาเป็นตัวแปรอิสระ (X) เกรดเฉลี่ยเป็นตัวแปรตาม (Y) และความมีศีลธรรมเป็นตัวแปรกำกับ (M) กำหนดวิธีประมาณค่า

ช่วงความเชื่อมั่นแบบบูตสเตรป กำหนดช่วงความเชื่อมั่นที่ 95% และมีจำนวนครั้งในการสุ่ม 10,000 ครั้ง (ดูภาคผนวก ก)

การวิเคราะห์เพื่อสรุปว่าตัวแปรความมีศีลธรรมเป็นตัวแปรกำกับหรือไม่ ต้องดูที่ค่า p ของ Interaction ระหว่างตัวแปรความไม่ซื่อสัตย์ทางการศึกษากับความมีศีลธรรม โดยมีค่าเป็น .52 ซึ่งมากกว่า .01 หมายความว่าตัวแปรความมีศีลธรรมไม่เป็นตัวแปรกำกับของโมเดลนี้ ดังตาราง 5

ตาราง 5

ตารางแสดงผลของการใช้โปรแกรม PROCESS ของ Hayes (2013)

ตัวแปร	coeff	se	t	p	LLCI	ULCI
constant	2.38	.75	3.18	.00	.90	3.85
ความมี ศีลธรรม	.00	.01	-0.73	.46	-0.01	.01
ความไม่ ซื่อสัตย์ ทางการ ศึกษา	-0.01	.00	-1.96	.05	-0.02	.00
int_1	.00	.00	-0.65	.52	.00	.00
sex	.23	.08	3.03	.00	.08	.39
age	.02	.03	.63	.53	-0.04	.08

หมายเหตุ int_1 = ความไม่ซื่อสัตย์ทางการศึกษา x ความมีศีลธรรม

เมื่อผู้วิจัยเห็นว่าตัวแปรความมีศีลธรรมไม่เป็นตัวแปรกำกับ ผู้วิจัยจึงนำตัวแปรความมีศีลธรรมมาวิเคราะห์การถดถอยเป็นลำดับด้วยการนำตัวแปรต้นและตัวแปรตามมาวิเคราะห์การถดถอยอย่างง่าย (Simple Regression Analysis) เพื่ออธิบายการส่งผลของตัวแปรความมีศีลธรรมต่อเกรดเฉลี่ยได้ผล ดังตาราง 6

ตาราง 6

ตารางแสดงการวิเคราะห์การถดถอยอย่างง่ายของตัวแปรความไม่ซื่อสัตย์ทางการศึกษา ความมีศีลธรรม เพศ และอายุเพื่อทำนายเกรดเฉลี่ย ($N = 144$)

ตัวแปรต้น	B	β	t	R	R ²	F
Constant	2.993		4.101			.000
เพศ	.234	.274**	3.120	.335	.112	.002**
อายุ	.018	.050	.620	.335	.112	.536
ความไม่ซื่อสัตย์ทางการศึกษา	-.008	-.188**	-2.127	.335	.112	.035**
ความมีศีลธรรม	-.005	-.084	-.900	.335	.112	.370

** $p < .01$

ผลการวิเคราะห์การถดถอยในตาราง 6 แสดงให้เห็นว่าเพศสามารถทำนายเกรดเฉลี่ยได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ โดยสามารถอธิบายความแปรปรวนของเกรดเฉลี่ยได้ร้อยละ 11.2 ($R^2 = .112, p < .01$) และมีค่าสัมประสิทธิ์การถดถอย (β) เท่ากับ .274 และความไม่ซื่อสัตย์ทางการศึกษาสามารถทำนายเกรดเฉลี่ยได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ โดยสามารถอธิบายความแปรปรวนของเกรดเฉลี่ยได้ร้อยละ 11.2 ($R^2 = .112, p < .01$) และมีค่าสัมประสิทธิ์การถดถอย (β) เท่ากับ -.188

สมมติฐานที่ 1 ความไม่เชื่อสัจธรรมทางการศึกษามีสหสัมพันธ์ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

จากผลการวิเคราะห์ค่าสหสัมพันธ์พบว่าค่าสหสัมพันธ์ระหว่างความไม่เชื่อสัจธรรมทางการศึกษากับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมีค่าเท่ากับ -0.221 ($p = .004$, หนึ่งหาง) แสดงว่าความไม่เชื่อสัจธรรมทางการศึกษามีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ โดยมีความสัมพันธ์เชิงลบ ซึ่งไม่สนับสนุนสมมติฐานที่ 1

สมมติฐานที่ 2 การมีศีลธรรมช่วยลดสหสัมพันธ์ทางบวกระหว่างความไม่เชื่อสัจธรรมทางการศึกษากับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

จากผลการวิเคราะห์ตัวแปรกำกับโดยใช้โปรแกรม PROCESS ของ Hayes (2013) พบว่าตัวแปรกำกับมีค่า $p = .52$ ซึ่งไม่มีอิทธิพลอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ดังนั้นจึงแสดงให้เห็นว่าผลการวิจัยไม่สนับสนุนสมมติฐานที่ 2

บทที่ 4

อภิปรายผลการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาอิทธิพลของความไม่ซื่อสัตย์ทางการศึกษากับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยมีตัวแปรความมีศีลธรรมเป็นตัวแปรกำกับ ซึ่งผลการวิเคราะห์ข้อมูลในบทที่ 3 สามารถอภิปรายผลการวิจัยดังนี้

สมมติฐานการวิจัย

สมมติฐานข้อที่ 1 ความไม่ซื่อสัตย์ทางการศึกษามีสหสัมพันธ์ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

จากผลการวิเคราะห์ค่าสหสัมพันธ์พบว่าค่าสหสัมพันธ์ระหว่างความไม่ซื่อสัตย์ทางการศึกษากับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมีค่าเท่ากับ -0.221 ($p = .004$, หนึ่งหาง) แสดงว่าความไม่ซื่อสัตย์ทางการศึกษามีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ โดยมีความสัมพันธ์เชิงลบ ซึ่งไม่สนับสนุนสมมติฐานที่ 1

จากผลการวิจัยข้างต้นนี้อาจสรุปได้ว่า คนที่มีคะแนนความไม่ซื่อสัตย์ทางการศึกษาสูงจะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ ส่วนคนที่มีคะแนนความไม่ซื่อสัตย์ทางการศึกษาต่ำจะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง ซึ่งจากงานวิจัยของ Voelkl Finn และ Frone (2004) พบว่า self-efficacy ในการศึกษาจะมีผลกระทบต่อผลการศึกษาและยังเป็นปัจจัยที่ป้องกันการเกิดพฤติกรรมการทุจริตอีกด้วย ดังนั้นคนที่ยังมี self-efficacy ในการศึกษาสูงก็จะมีเกรดที่ดี และมีแนวโน้มที่จะทุจริตน้อยลง กล่าวคือคนที่มี self-efficacy ในการศึกษาต่ำ จะมีความพยายามด้วยตัวเองเพื่อให้ได้เกรดที่ดีน้อย จึงทำให้ใช้ความพยายามไปกับการทุจริตแทน เพื่อหวังว่าเกรดจะสูง ดังนั้นคนที่มี self-efficacy ต่ำจะพยายามทุจริต แต่เกรดก็ยังออกมาไม่ดีอยู่ดี

คนที่มีคะแนนความไม่ซื่อสัตย์ทางการศึกษาสูง แต่มีเกรดเฉลี่ยต่ำ อาจเป็นไปได้ว่า แม้ว่าพวกเขาจะพยายามทุจริตในการสอบโดยการลอกเพื่อน แต่ก็อาจจะลอกมาแบบผิดๆ จึงทำให้ได้คะแนนสอบต่ำ หรือลอกแล้วโดนอาจารย์จับได้ ทำให้ติด F ในวิชานั้นไป ส่งผลให้เกรดเฉลี่ยต่ำไปด้วย ส่วนคนที่มีคะแนนความไม่

ข้อเสียทางการศึกษาต่ำ แต่มีเกรดเฉลี่ยสูง อาจเป็นไปได้ว่า โดยพื้นเพพวกเขาเป็นคนที่มีความซื่อสัตย์อยู่ แล้วจึงไม่คิดที่จะทุจริต ทำให้ต้องหาวิธีเรียนให้เก่งด้วยความสามารถของตัวเอง คนกลุ่มนี้จึงมีความพยายามอ่านหนังสือเตรียมสอบด้วยตัวเอง ส่งผลให้คะแนนการสอบออกมาดี เกรดเฉลี่ยจึงดีตามไปด้วย

สมมติฐานข้อที่ 2 การมีศีลธรรมช่วยลดสหสัมพันธ์ทางลบระหว่างความไม่ซื่อสัตย์ทางการศึกษากับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

จากผลการวิเคราะห์ตัวแปรกำกับโดยใช้โปรแกรม PROCESS ของ Hayes (2013) พบว่าตัวแปรกำกับมีค่า $p = .52$ ซึ่งไม่มีอิทธิพลอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ดังนั้นจึงแสดงให้เห็นว่าผลการวิจัยไม่สนับสนุนสมมติฐานที่ 2

จากผลการวิจัยข้างต้นนี้อาจสรุปได้ว่า การเป็นคนทุจริตทางการศึกษาไม่ได้เกี่ยวข้องกับศีลธรรม กล่าวคือ แม้ว่าจะเป็นคนที่มีศีลธรรมสูงก็อาจจะทุจริตได้ หรือคนที่มีศีลธรรมต่ำก็อาจไม่ได้ทุจริตเสมอไป จากงานวิจัยผู้วิจัย พบสหสัมพันธ์ทางลบระหว่างความมีศีลธรรมกับความไม่ซื่อสัตย์ทางการศึกษาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ $.01$ $r = -.416$ ดังนั้นอาจกล่าวได้ว่า แม้ว่าศีลธรรมจะไม่ได้มีอิทธิพลต่อการทุจริต แต่ก็ยังมีความสัมพันธ์ในลักษณะของสหสัมพันธ์อยู่ กล่าวคือ คนที่มีศีลธรรมสูงจะมีความไม่ซื่อสัตย์ทางการศึกษาต่ำ ส่วนคนที่มีศีลธรรมต่ำจะมีความไม่ซื่อสัตย์ทางการศึกษาสูง

การอภิปรายผลเพิ่มเติม

จากผลการวิเคราะห์ค่าสหสัมพันธ์พบว่าค่าสหสัมพันธ์ระหว่างความไม่ซื่อสัตย์ทางการศึกษากับความต้องการเป็นที่ยอมรับในสังคมมีค่าเท่ากับ $.223$ ($p = .004$, หนึ่งหาง) แสดงว่าความไม่ซื่อสัตย์ทางการศึกษามีความสัมพันธ์กับความต้องการเป็นที่ยอมรับในสังคมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ โดยมีความสัมพันธ์เชิงบวก

จากผลการวิจัยข้างต้นนี้อาจสรุปได้ว่า คนที่มีคะแนนความไม่ซื่อสัตย์ทางการศึกษาสูงจะมีคะแนนความต้องการเป็นที่ยอมรับในสังคมสูงด้วยเช่นกัน ส่วนคนที่มีคะแนนความไม่ซื่อสัตย์ทางการศึกษาต่ำจะมีคะแนนความต้องการเป็นที่ยอมรับในสังคมต่ำด้วยเช่นกัน อาจเป็นเพราะคนที่มีความต้องการเป็นที่ยอมรับในสังคมสูง เป็นคนที่ชอบมีหน้ามีตาในสังคม ดังนั้นพวกเขาจะอายหากมีผลการเรียนหรือเกรดเฉลี่ยที่ไม่ดี แต่ไม่ใช่ทุกคนที่เกิดมาเก่ง จึงทำให้หลายคนต้องทุจริตเพื่อจะได้มีผลคะแนนสอบที่ดี เพื่อนำไปสู่เกรดเฉลี่ยที่ดี

ด้วยเช่นกัน ส่วนคนที่มีความต้องการเป็นที่ยอมรับในสังคมต่ำ ก็ไม่ได้สนใจการมีหน้ามีตาในสังคมอยู่แล้ว ดังนั้นพวกเขาไม่จำเป็นต้องสนใจหากมีผลการเรียนไม่ดี ดังนั้นไม่ว่าพวกเขาจะเก่งหรือไม่ พวกเขาก็ไม่จำเป็นต้องทุจริตเพื่อให้ได้ผลการเรียนที่ดีแต่อย่างใด

เนื่องจากตัวแปรความมีศีลธรรมไม่มีอิทธิพลต่อความไม่ซื่อสัตย์ทางการศึกษา กล่าวคือไม่ได้เป็นตัวแปรกำกับ ดังนั้นผู้วิจัยจึงนำตัวแปรดังกล่าวมาเป็นตัวแปรต้น เพื่อลองทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และยังนำตัวแปรเพศ อายุ และความไม่ซื่อสัตย์ทางการศึกษามาเป็นตัวแปรต้นอีกด้วย ได้ข้อสรุปดังนี้

1. ความมีศีลธรรมไม่สามารถทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ มีค่าสัมประสิทธิ์การถดถอย (β) เท่ากับ -0.084 กล่าวคือ การเป็นคนที่มีศีลธรรมสูง ไม่ได้บ่งบอกว่าเขาเป็นคนเก่ง
2. เพศสามารถทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ มีค่าสัมประสิทธิ์การถดถอย (β) เท่ากับ $.274$ กล่าวคือ เพศหญิงเก่งกว่าเพศชายเสมอ
3. ความไม่ซื่อสัตย์ทางการศึกษาสามารถทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ มีค่าสัมประสิทธิ์การถดถอย (β) เท่ากับ -1.188 กล่าวคือ คนที่ทุจริตจะมีเกรดเฉลี่ยไม่ดีเสมอ ส่วนคนที่ไม่ทุจริตจะมีเกรดเฉลี่ยที่สูง
4. อายุไม่สามารถทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ มีค่าสัมประสิทธิ์การถดถอย (β) เท่ากับ $.050$ กล่าวคือ คนจะมีอายุมากหรือน้อยไม่เกี่ยวกับการเรียนเก่ง

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย และข้อเสนอแนะ

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อศึกษาอิทธิพลของความไม่ซื่อสัตย์ทางการศึกษากับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยมีตัวแปรความมีศีลธรรมเป็นตัวแปรกำกับ

สมมติฐานในการวิจัย

1. ความไม่ซื่อสัตย์ทางการศึกษามีสหสัมพันธ์ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
2. การมีศีลธรรมช่วยลดสหสัมพันธ์ทางบวกระหว่างความไม่ซื่อสัตย์ทางการศึกษากับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างเป็นนิสิตระดับปริญญาตรี จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย จากคณะต่างๆ จำนวนทั้งสิ้น 144 คน

ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย

1. ตัวแปรต้น ได้แก่ ความไม่ซื่อสัตย์ทางการศึกษา
2. ตัวแปรตาม ได้แก่ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
3. ตัวแปรกำกับ ได้แก่ ความมีศีลธรรม

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการประกอบการวิจัยนี้มีทั้งหมด 3 มาตรฐานด้วยกันได้แก่

1. มาตรฐานวัดความไม่ซื่อสัตย์ทางการศึกษา (academic dishonesty) เป็นมาตรฐานที่คณะผู้วิจัยได้พัฒนาขึ้นจากมาตร Examination Misconduct Scale ของ Gbadamosi (2004) โดยได้มีการคิดข้อกระทงเพิ่มเติมและนำมาตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือก่อนใช้ในการเก็บข้อมูล
2. มาตรฐานวัดความมีศีลธรรม (morality) เป็นมาตรฐานที่คณะผู้วิจัยได้พัฒนาขึ้นจากมาตร Revised NEO Personality Inventory (NEO-PI-R) ของ McCrae, Costa & Martin (2005) โดยได้มีการคิดข้อกระทงเพิ่มเติมและนำมาตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือก่อนใช้ในการเก็บข้อมูล
3. มาตรฐานวัดความต้องการเป็นที่ยอมรับทางสังคม (social desirability) คณะผู้วิจัยใช้มาตรวัดที่แปลและพัฒนาโดย นายฉัตรดนัย ศรีชัย, นายนชา พัฒน์ชนะ และนางสาวสุณิสา พรกิตติโชติเจริญ (2556) โดยไม่ได้นำมาตัดข้อกระทงและเปลี่ยนแปลงข้อกระทงแต่อย่างใด

วิธีดำเนินการวิจัย

ผู้วิจัยได้ขอความร่วมมือจากกลุ่มตัวอย่างให้ช่วยทำแบบสอบถามความไม่ซื่อสัตย์ทางการศึกษา โดยแบ่งออกเป็น 4 ตอนคือ 1. ข้อมูลทั่วไป 2. แบบสอบถามความไม่ซื่อสัตย์ทางการศึกษา 3. แบบสอบถามความมีศีลธรรม 4. แบบสอบถามความต้องการเป็นที่ยอมรับในสังคม โดยกลุ่มตัวอย่างเป็นนิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยจากคณะต่างๆ จำนวน 144 คน

วิธีวิเคราะห์ข้อมูล

วิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างความไม่ซื่อสัตย์ทางการศึกษา (Academic Dishonesty) กับ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (Academic Achievement) และความสัมพันธ์ระหว่างความมีศีลธรรมกับความไม่ซื่อสัตย์ทางการศึกษา (Academic Dishonesty) และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (Academic Achievement) เป็นการวิเคราะห์แบบ Multiple Regression โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS for windows และใช้โปรแกรม PROCESS ซึ่งพัฒนาโดย Hayes (2013) ในการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อวิเคราะห์อิทธิพลส่งผ่านที่มีการกำกับ ทั้งนี้ โปรแกรมดังกล่าวต่อยอดมาจากโปรแกรม SPSS for windows โดยมีความไม่ซื่อสัตย์ทางการศึกษาเป็นตัวแปรอิสระ มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเป็นตัวแปรตาม และมีความมีศีลธรรมเป็นตัวแปรกำกับ

ผลการวิจัย

1. จากผลการวิเคราะห์ค่าสหสัมพันธ์พบว่าค่าสหสัมพันธ์ระหว่างความไม่ซื่อสัตย์ทางการศึกษากับ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมีค่าเท่ากับ -0.221 ($p = .004$, หนึ่งหาง) แสดงว่าความไม่ซื่อสัตย์ทางการศึกษามีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ โดยมีความสัมพันธ์เชิงลบ
2. จากผลการวิเคราะห์ตัวแปรกำกับโดยใช้โปรแกรม PROCESS ของ Hayes (2013) พบว่าตัวแปรกำกับมีค่า $p = .52$ ซึ่งไม่มีอิทธิพลอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ข้อเสนอแนะ

1. กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ควรมาจากคณะเดียวกัน มหาวิทยาลัยเดียวกัน เพราะว่าเกรดเฉลี่ยของแต่ละคณะ มีค่าไม่เท่ากัน เช่น เกรด 3.50 ของคณะวิทยาศาสตร์ ถือเป็นเกรดที่สูง ในขณะที่เกรด 3.50 ของคณะจิตวิทยาถือว่าปกติ
2. ถึงแม้ว่าความมีศีลธรรมจะไม่ใช้ตัวแปรกำกับของความไม่ซื่อสัตย์ทางการศึกษากับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน แต่ความมีศีลธรรมก็มีสหสัมพันธ์ทางลบกับความไม่ซื่อสัตย์ทางการศึกษา ดังนั้น นิสิตทุกคนจึงควรมีศีลธรรม เพื่อลดความไม่ซื่อสัตย์ทางการศึกษา
3. ตัวแปรความมีศีลธรรมไม่ใช่ตัวแปรกำกับของความไม่ซื่อสัตย์ทางการศึกษากับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ดังนั้นมันอาจมีตัวแปรอื่นที่เกี่ยวข้องอีก ซึ่งยังไม่ถูกค้นพบว่าเป็นตัวแปรกำกับ
4. ความไม่ซื่อสัตย์ทางการศึกษาในงานวิจัยนี้ มาตรฐานที่ใช้วัดมีข้อกระทงเกี่ยวกับความไม่ซื่อสัตย์ทางการศึกษาในการสอบเป็นส่วนใหญ่ ในงานวิจัยหน้า ควรมีความไม่ซื่อสัตย์ทางการศึกษาอื่นๆ เช่น การทำงานที่ได้รับมอบหมาย การเซ็นชื่อเข้าร่วมกิจกรรมในชั้นเรียน เป็นต้น

รายการอ้างอิง

ภาษาไทย

นัตรดนัย ศรชัย, นชา พัฒน์ชนะ และสุณิสสา พรกิตติโชติเจริญ. (2556). อิทธิพลของบุคลิกภาพแบบมองโลกในแง่ดี บุคลิกภาพแบบเป็นมิตร การเห็นคุณค่าในตนเอง และความต้องการเป็นที่ยอมรับในสังคมต่อการยอมรับการโกหกและความเป็นไปได้ในการโกหก. วิทยานิพนธ์วิทยาศาสตรบัณฑิต คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, กรุงเทพฯ.

พุทธทาส อินทปัญโญ. (2542). ค่านิยม (Value) คุณธรรม (Morality) จริยธรรม (Moral). คัมเมื้อ 19 พฤศจิกายน 2557, จาก <http://pradit-learning.blogspot.com/2009/10/values-moral.html>

ภาษาอังกฤษ

B.B. Amy, S. Sara, B. Jamie & H.M. Julie. (2011). Narcissism and academic dishonesty: The exhibitionism dimension and the lack of guilt. *Personality and Individual Differences*. 50, 323-328.

D.C. David, C. Christopher, S. Hillary & L.R. Timothy. (2009). The relationship between cheating behavior and sensation-seeking. *Personality and Individual Differences*. 47, 944-947.

D.P. Xiao, O.S. Danielle, E.D. Angela, F. Genyue, C. Guopeng & L. Kang. (2014). Elementary school children's cheating behavior and its cognitive correlates. *Journal of Experimental Child Psychology*. 121, 85-95.

F. Dina & C. Sharon. (2009). Academic dishonesty: Innovative cheating techniques and the detection and prevention of them. *Teaching and Learning in Nursing*. 4, 37-41.

- Gbadamosi, G. (2004). Academic ethics: what has morality, culture and administration got to do with its measurement?. *Management Decision*, 42(9), 1145-1161. G.L. Tamara & P.E. Bennett. (2014). Big Five personality and academic dishonesty: A meta-analytic review. *Personality and Individual Differences*. 72, 59-67.
- J.F. Robert. (1993). Social Desirability Bias and the Validity of Indirect Questioning. *Journal of Consumer Research*. 20, 303-315.
- L.F. Maria, T. Carlo, F. Roberta & P. Marinella. (2011). Cheating Behaviors in Academic Context: Does Academic Moral Disengagement Matter?. *Procedia - Social and Behavioral Sciences*. 29, 356-365.
- M.B. Tamera & S. M. Jason. (2007). Is cheating wrong? Students' reasoning about academic dishonesty. *Psychology of Academic Cheating*. 229-248.
- McCrae R. R., Costa P. T., Martin T. A. (2005). The NEO-PI-3: A more readable revised NEO personality inventory. *Journal of Personality Assessment*. 84(3), 261-270.

ภาคผนวก ก
ตัวอย่างมาตรฐานวัด

ตัวอย่างแบบสอบถามความไม่ซื่อสัตย์ทางการศึกษา

คำชี้แจง แบบสอบถามนี้แบ่งเป็น 4 ตอน คือ

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไป

ตอนที่ 2 แบบสอบถามความไม่ซื่อสัตย์ทางการศึกษา

ตอนที่ 3 แบบสอบถามความมีศีลธรรม

ตอนที่ 4 แบบสอบถามความต้องการเป็นที่ยอมรับในสังคม

โปรดอ่านคำชี้แจงการตอบของแต่ละตอนก่อนลงมือทำ และกรุณาตอบทุกข้อตามความคิดเห็นของท่านเองโดยแบบสอบถามนี้ต้องการทราบถึงความรู้สึกหรือความคิดเห็นของท่าน ไม่มีคำตอบใดถือว่าถูกหรือผิด และข้อมูลทั้งหมดจะถูกเก็บเป็นความลับ

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไป

โปรดเขียนข้อความลงในช่องที่กำหนด และเลือกข้อที่ตรงกับความเป็นจริงสำหรับตัวท่าน

เพศ

ชาย

หญิง

อายุ (ปี) .....

ชั้นปี .....

คณะ .....

GPAX .....

ตอนที่ 2 แบบสอบถามความไม่ซื่อสัตย์ทางการศึกษา

คำชี้แจง ให้นักิิตอ่านข้อความในแต่ละข้ออย่างระมัดระวังและเลือกคำตอบที่ท่านคิดว่าตรงกับตัวท่านมากที่สุด

	ไม่เห็น ด้วย (1)	ค่อนข้าง ไม่เห็น ด้วย (2)	เห็นด้วยและไม่ เห็นด้วยพอๆ กัน (3)	ค่อนข้าง เห็นด้วย (4)	เห็น ด้วย (5)
1. โดยปกติแล้วฉันจะโกงข้อสอบ					
2. ถ้าฉันพบว่ามีคนโกงข้อสอบ ฉัน จะแจ้งผู้คุมสอบ					
3. ฉันคิดว่ามันเหมาะสม ถ้าฉันจะแจ้งผู้ คุมสอบว่ามีกรโกงข้อสอบ					
4. ถ้ามีความจำเป็น ฉันจะขอความ ช่วยเหลือจากเพื่อนในการทำข้อสอบ					
5. ฉันไม่เคยโกงข้อสอบเลย					

ตอนที่ 3 แบบสอบถามความมีศีลธรรม

คำชี้แจง ให้นักิิตอ่านข้อความในแต่ละข้ออย่างระมัดระวังและเลือกคำตอบที่ท่านคิดว่าตรงกับตัวท่านมากที่สุด

	ไม่เห็น ด้วย (1)	ค่อนข้าง ไม่เห็น ด้วย (2)	เห็นด้วยและไม่ เห็นด้วยพอๆ กัน (3)	ค่อนข้าง เห็นด้วย (4)	เห็น ด้วย (5)
1. ฉันใช้วิธีประจบคนอื่นเพื่อให้ตัวเอง ก้าวหน้า					
2. ฉันหลอกใช้คนอื่นเพื่อบรรลุเป้าหมาย ของฉัน					
3. ฉันรู้วิธีเอาตัวรอดจากกฎเกณฑ์					
4. ฉันโกงเพื่อไปสู่เป้าหมาย					

5. ฉันกดขี่ข่มเหงผู้อื่น					
--------------------------	--	--	--	--	--

ตอนที่ 4 แบบสอบถามความต้องการเป็นที่ยอมรับในสังคม

คำชี้แจง ให้นักเรียนอ่านข้อความในแต่ละข้ออย่างระมัดระวังและเลือกคำตอบที่ท่านคิดว่าตรงกับตัวท่านมากที่สุด

	ใช่	ไม่ใช่
1. ฉันไม่เคยลงมือที่จะสละสิ่งที่ฉันทำอยู่เพื่อช่วยผู้อื่นที่กำลังลำบาก		
2. ฉันไม่เคยเกลียดใครมากๆ		
3. ฉันไม่เคยคิดที่จะปล่อยให้ใครถูกทำโทษด้วยความผิดที่ฉันทำ		
4. ฉันอ่อนโยนเสมอแม้คนๆ นั้นจะไม่เห็นด้วยกับฉัน		
5. ฉันเคยแกล้งทำเป็นรู้เรื่องในบางสิ่งบางอย่างทั้งที่ตามจริงฉันไม่รู้เรื่องนั้นเลย		